

**WSPÓLNE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE UMOWY O PARTNERSTWIE ZAWARTEJ
POMIĘDZY CZŁONKAMI GRUPY PAŃSTW AFRYKI, KARAIBÓW I PACYFIKU (AKP), Z JEDNEJ
STRONY, A UNIĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI, Z DRUGIEJ STRONY**

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W ŚRODĘ 9 GRUDNIA 2015 R.

(2016/C 179/03)

Spis treści	Strona
1. Jak poprawić warunki gospodarcze i społeczne w krajach rozwijających się, w tym wkład przedsiębiorstw rodzinnych, aby zapobiegać katastrofom zdrowotnym	10
2. Elektryfikacja Afryki	11
3. 21. sesja konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu: „Paryż 2015”	11
4. Uniwersalne ubezpieczenie zdrowotne	11
5. Gospodarka solidarna	12
6. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	12
7. Głosowanie nad projektami rezolucji w trybie pilnym	13
8. Sprawy różne	14
9. Termin i miejsce 31. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	14
ZAŁĄCZNIK I ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO [wg wersji EN]	15
ZAŁĄCZNIK II LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W BRUKSELI (BELGIA) W DNIACH 7–9 GRUDNIA 2015 R.	19
ZAŁĄCZNIK III AKREDYTACJA PRZEDSTAWICIELI POZAPARLAMENTARNYCH	23
ZAŁĄCZNIK IV TEKSTY PRZYJĘTE	24
— Rezolucja w sprawie oceny Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce po dziesięciu latach: skuteczność i perspektywy na przyszłość	24
— Rezolucja w sprawie czterdziestu lat partnerstwa: ocena wpływu na handel i rozwój w krajach AKP i perspektywy trwałych stosunków między krajami AKP a Unią Europejską	29
— Rezolucja w sprawie sposobów poprawy warunków ekonomicznych i społecznych w krajach rozwijających się, w tym przez wkład przedsiębiorstw rodzinnych, w celu zapobiegania katastrofom zdrowotnym	34
— Rezolucja w sprawie migracji, praw człowieka i uchodźcy z powodów humanitarnych	40
— Rezolucja w sprawie sytuacji po wyborach w Burundi	46

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W ŚRODĘ 9 GRUDNIA 2015 R.

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.07)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Fitz A. JACKSON

współprzewodniczący

1. Jak poprawić warunki gospodarcze i społeczne w krajach rozwijających się, w tym wkład przedsiębiorstw rodzinnych, aby zapobiegać katastrofom zdrowotnym

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Współsprawodawcy: Ibrahim R. Bundu (Sierra Leone) oraz Arne Gericke

Ibrahim R. Bundu (Sierra Leone) i Arne Gericke wygłosili uwagi wstępne na temat sprawozdania.

Głos zabrali: Anna Zaborska, Marlene Mizzi, Purmanund Jhugroo (Mauritius), Arne Gericke, Ana Rita Geremias Sithole (Mozambik), Catherine Bearder, Lidia Senra Rodríguez, Michèle Rivasi, Hermann Razafindravelo (Madagaskar), Laura Agea, Joyce Laboso (Kenia), Krzysztof Hetman, Eleni Theocharous, Sangoné Sall (Senegal), Musa Hussein Naib (Erytrea), Elmi Obsieh Wais (Dżibuti) i Walter Seidel (Komisja Europejska).

Członkowie podkreślili konieczność lokalnego wdrożenia wszystkich strategii rozwoju oraz korzystania z małych przedsiębiorstw i ich powiązań ze społecznościami lokalnymi. Małe przedsiębiorstwa rodzinne, w tym małe gospodarstwa rolne, odgrywają ważną rolę nie tylko gospodarczą, ale i społeczną w lokalnych społecznościach, a także w większym stopniu działają odpowiedzialnie i dbają o środowisko. Wymieniano również sprawiedliwe i skuteczne opodatkowanie jako ważny czynnik wpływający na wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu i rozwojowi społecznemu. Opodatkowanie jest niezbędne w celu budowania trwałej infrastruktury publicznej dla przedsiębiorstw oraz w celu zapobiegania epidemiom i reagowania na nie w momencie ich wystąpienia, takie jak epidemie eboli i inne sytuacje awaryjne.

Arne Gericke podsumował debatę.

2. Elektryfikacja Afryki

Debata z Jeanem-Louisem Borloo, przewodniczącym Fundacji „Energia dla Afryki”

Jean-Louis Borloo, przewodniczący Fundacji „Energia dla Afryki”, stwierdził, że dostęp do energii elektrycznej jest środkiem do realizacji podstawowych praw człowieka, takich jak prawo do żywienia, wody, opieki zdrowotnej, edukacji, zatrudnienia i bezpieczeństwa. Jednakże w Afryce trzy czwarte gospodarstw domowych obecnie nie ma bezpiecznego dostępu do elektryczności. Symbolicznie i praktycznie energia elektryczną oznacza światło i wiedzę, a jej atrakcyjność przyciągała młodych ludzi z obszarów wiejskich, którzy wyjeżdżali do zelektryfikowanych ośrodków miejskich. Inicjatywa „Energia dla Afryki”, który miałyby na celu uruchomienie inwestycji rządu 5 mld USD rocznie, była efektem decyzji przywódców afrykańskich i ma opierać się wyłącznie na odnawialnych źródłach energii.

Głos zabrali: Michèle Rivasi, Adjedoue Weidou (Czad), Maurice Ponga, Carlos Zorrinho, Ben Oumar (Niger), Ana Rita Geremias Sithole (Mozambik), Netty Baldeh (Gambia), Lidia Senra Rodríguez, Hermann Razafindravelo (Madagaskar), Elmi Obsieh Wais (Dżibuti), Piernicola Pedicini, Jean-Luc Schaffhauser, Ousmane Kaba (Gwinea), Ahamada Soukouana (Mali), Dambert René Ndouane (Republika Kongo), Michael Gahler, Kennedy K. Hamudulu (Zambia), Norbert Neuser, Iriase Pally (Nigeria), Louis Michel i Roberto Ridolfi (Komisja Europejska).

Członkowie z zadowoleniem przyjęli pasjonującą prezentację i podkreślili, że „ubóstwo energetyczne” ma związek ze skrajnym ubóstwem i brakiem rozwoju. Członkowie podkreślili znaczenie woli politycznej i masowe publiczne inwestycje w produkcję energii ze źródeł odnawialnych. Członkowie AKP wyrazili ogromne zainteresowanie konkretnymi planami dotyczącymi tej inicjatywy, takimi jak utworzenie agencji energii w Afryce, instrumenty inwestycyjne i odpowiedzialność lokalna.

3. 21. sesja konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu: „Paryż 2015”

Debata bez rezolucji

Roberto Ridolfi (Komisja Europejska) dokonał wstępnej prezentacji.

Głos zabrali: Adjedoue Weidou (Czad), Maurice Ponga, Carlos Zorrinho, Purmanund Jhugroo (Mauritius), Elmi Obsieh Wais (Dżibuti), Lidia Senra Rodríguez, Michèle Rivasi, Netty Baldeh (Gambia), Piernicola Pedicini, Mikael Phillips (Jamajka), Teshome Toga (Etiopia), Joyce Laboso (Kenia), Seb Dance i Roberto Ridolfi (Komisja Europejska)

Członkowie wyrazili nadzieję na ambitne i wiążące międzynarodowe porozumienie w sprawie klimatu w wyniku konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP21) odbywającej się w Paryżu. Członkowie AKP przedstawili, w jaki sposób ich kraje cierpią już z powodu zmiany klimatu i jakie działania podjęto w celu złagodzenia dalszego globalnego ocieplenia i dostosowania do zmiany klimatu. Członkowie stwierdzili, że finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu stanowi prawdopodobnie najważniejszą przeszkodę w negocjacjach, natomiast większość państw uznała potrzebę ograniczenia i zmniejszenia emisji dwutlenku węgla.

4. Uniwersalne ubezpieczenie zdrowotne

Debata główna z Margaret Chan, dyrektorką generalną Światowej Organizacji Zdrowia, Markiem Dybulem, dyrektorem wykonawczym Globalnego Funduszu na rzecz walki z AIDS, Gruźlicą i Malaria (GFATM)

Margaret Chan, dyrektorka generalna Światowej Organizacji Zdrowia (za pośrednictwem łącza wideo), Pedro Alonso, dyrektor ogólnoswiatowego programu WHO dotyczącego malarii, oraz Mark Dybul, dyrektor wykonawczy Globalnego Funduszu na rzecz walki z AIDS, Gruźlicą i Malaria, podkreślili postępy poczynione ostatnio w celu ograniczenia śmiertelności z powodu chorób w krajach rozwijających się poprzez szczepienia i zapobieganie, a także lepszy dostęp do leczenia. Wskazali także na obecne wyzwania na drodze do powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, w tym zasięg przychodni, wprowadzenie ubezpieczenia zdrowotnego i dostęp do leków po przystępnych cenach.

Głos zabrali: Eleni Theocharous, Musa Hussein Naib (Erytrea), Norbert Neuser, Abdoulaye Touré (Wybrzeże Kości Słoniowej), Charles Goerens, Lidia Senra Rodríguez, Michèle Rivasi, Piernicola Pedicini, Bogdan Brunon Wenta, Anna Zaborska, Walter Seidel (Komisja Europejska), Pedro Alonso i Mark Dybul.

Członkowie zwrócili uwagę na problem nierównego dostępu do leków i leczenia, znaczenie lokalnej podstawowej opieki zdrowotnej oraz opieki zdrowotnej na obszarach wiejskich, słabości krajowych systemów opieki zdrowotnej w państwach niestabilnych i najsłabiej rozwiniętych, a także brak wsparcia międzynarodowego i brak zabezpieczenia społecznego w krajach rozwijających się. Kilku członków podkreśliło również szereg sukcesów w zakresie polityki zdrowia publicznego, takich jak wprowadzenie systemów ubezpieczeń zdrowotnych, zmniejszenie liczby zgonów z powodu malarii i poszerzenie dostępu do tańszych leków antywirusowych przy leczeniu HIV/AIDS. Zaapelowali oni także o prowadzenie ambitnych programów zdrowotnych.

Pedro Sanz Alonso i Mark Dybul zamknęli debatę.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 12.55 i wznowiono o godz. 15.07)

Fitz A. JACKSON

Louis MICHEL

współprzewodniczący

Patrick I. GOMES i

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

współsekreтары generalni

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

współprzewodniczący

5. Gospodarka solidarna

Wymiana poglądów z udziałem Nicolasa Schmita, ministra pracy, zatrudnienia oraz gospodarki społecznej i solidarnej Luksemburga

Nicolas Schmit podkreślił, że promowanie solidarnej gospodarki było jednym z priorytetów prezydencji luksemburskiej. Podkreślił rosnące znaczenie gospodarek ukierunkowanych na człowieka w UE i państwach AKP i ich potencjał w zakresie tworzenia miejsc pracy dla osób młodych, zajęcia się problemami związanymi ze środowiskiem oraz ograniczania ubóstwa i nierówności. Podkreślił również znaczenie edukacji, zmniejszania szarej strefy oraz finansowania solidarnego modelu gospodarczego w celu osiągnięcia jego pełnego potencjału w krajach AKP.

Głos zabrali: Arne Gericke, Neena Gill i Laura Agea

Członkowie zauważyli, że solidarny model gospodarczy musi być zakorzeniony w kontekście lokalnym, i podkreślili, że jego pełny potencjał można osiągnąć wyłącznie dzięki wspieraniu niezbędnych ram prawnych. Niektórzy członkowie wezwali też uczynienia z solidarnego modelu gospodarki modelu rozwoju promowanego przez przyszłe partnerstwo AKP-UE.

6. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Ocena Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce po dziesięciu latach: skuteczność i perspektywy na przyszłość

Komisja Spraw Politycznych

Kombo Gberi (Kamerun) i Mariya Gabriel

Poprawki odrzucone: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Wszystkie poprawki przegłosowane odrębnie na wniosek grupy EFDD. Grupa EFDD złożyła wniosek o głosowanie podzielone nad poprawkami 3 i 4.

Zmieniona rezolucja została przyjęta 57 głosami za przy 6 głosach przeciw.

- Czterdzieści lat partnerstwa: ocena wpływu na handel i rozwój w krajach AKP i perspektywy trwałych stosunków między krajami AKP a Unią Europejską

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Sprawozdawcy: Jacob Oulanyah (Uganda) i David Martin

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3, 4, ust. 4, 5, 12, 21, 26 i 28.

Głosowanie odrębne nad poprawkami 1 i 2 na wniosek izby AKP.

Głosowanie podzielone w sprawie ust. 5, 12 i 26 na wniosek grupy Verts/ALE.

Głosowanie podzielone nad ust. 21 na wniosek grup PPE i ALDE.

Poprawki odrzucone: ust. 3 i 7, motywy D, G, I i J.

Głosowanie odrębne nad ust. 7, motywami D, G, I i J na wniosek grup PPE i ALDE.

Poprawki bezprzedmiotowe: ust. 16.

Głosowanie podzielone i głosowanie odrębne na wniosek grup PPE i ALDE.

Rezolucja w zmienionej formie została przyjęta głosami wszystkich obecnych posłów przy jednym głosie przeciw.

- Sposoby poprawy warunków ekonomicznych i socjalnych w krajach rozwijających się, w tym przez wkład przedsiębiorstw rodzinnych, w celu zapobiegania katastrofom zdrowotnym

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Sprawozdawcy: Ibrahim R. Bundu (Sierra Leone) oraz Arne Gericke

Poprawki przyjęte: ust. 11, 12, 24 i 34, motywy K i P.

Głosowanie odrębne nad ust. 11 i 12, motywami K i P na wniosek grup PPE i ALDE.

Głosowanie podzielone w sprawie ust. 5, 34 i 26 na wniosek grupy Verts/ALE.

Głosowanie podzielone nad ust. 12 na wniosek grup PPE i ALDE.

Poprawki odrzucone: 1, 2, ust. 15, 44 i 45.

Głosowanie odrębne nad poprawkami 1 i 2, ust. 15 i 45 na wniosek grupy PPE.

Głosowanie podzielone nad ust. 44 na wniosek izby AKP i grupy PPE.

Zmieniona rezolucja została przyjęta 68 głosami za przy 1 głosie wstrzymującym się.

7. Głosowanie nad projektami rezolucji w trybie pilnym

- Migracja, prawa człowieka i uchodźcy z powodów humanitarnych

Poprawki przyjęte: ust. 12, część 1, ust. 28, motyw D.

Wniosek o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne nad ust. 12, część 1, ust. 28 oraz motywem D na wniosek przez grupy PPE.

Poprawki odrzucone: 1, 2, 3, ust. 12, część 2.

Wniosek o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne nad ust. 12, część 1, ust. 2 oraz motywem D na wniosek grupy PPE.

Rezolucja w zmienionej formie została przyjęta głosami wszystkich obecnych posłów przy czterech głosach przeciw.

— Sytuacja po wyborach w Burundi

Poprawki przyjęte: poprawka ustna 1, poprawka ustna 2.

Poprawki bezprzedmiotowe: głosowanie podzielone nad ust. 17.

Głosowanie podzielone w sprawie ust. 17 na wniosek grupy Verts/ALE.

Rezolucja w zmienionej formie została przyjęta głosami wszystkich obecnych posłów przy jednym głosie przeciw.

8. Sprawy różne

Protokoły popołudniowego posiedzenia w poniedziałek 7 grudnia 2015 r. oraz protokołu porannego i popołudniowego posiedzenia we wtorek 8 grudnia 2015 r. zostały zatwierdzone.

Współprzewodniczący Louis Michel ogłosił, że zakończyła się kadencja współprzewodniczącego Fitz A. Jacksona oraz że współprzewodniczącym ze strony AKP zostanie Netty Baldeh (Gambia). L. Michel podziękował F.A. Jacksonowi za jego pracę i zaangażowanie i życzył mu wszystkiego najlepszego na przyszłość.

Współprzewodniczący Fitz A. Jackson podziękował Louisowi Michelowi i całemu Zgromadzeniu za uznanie i pełne wsparcie podczas jego kadencji.

9. Termin i miejsce 31. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

31. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 13–15 czerwca 2016 r. Miejsce zostanie potwierdzone w późniejszym terminie.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 16.32)

Fitz A. JACKSON

Louis MICHEL

współprzewodniczący

Patrick I. GOMES i

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO
[wg wersji EN]**Przedstawiciele AKP**

JACKSON (JAMAJKA), współprzewodniczący

ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS (wiceprzew.)
BELIZE
BENIN
BOTSWANA
BURKINA FASO
BURUNDI
KAMERUN
REPUBLICA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLICA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD (wiceprzew.)
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga) (wiceprzew.)
KONGO (Republika)
WYSPY COOKA
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI
DOMINIKA
REPUBLICA DOMINIKAŃSKA
GWINEA RÓWNIKOWA (*)
ERYTREA
ETIOPIA (wiceprzew.)
FIDŻI
GABON
GAMBIA
GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA BISSAU
GUJANA
HAITI
KENIA
KIRIBATI
LESOTO
LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI (wiceprzew.)
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
MAURETANIA
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK (wiceprzew.)
NAMIBIA
NAURU
NIGER
NIGERIA (wiceprzew.)
NIUE (wiceprzew.)
PALAU

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący

ADINOLFI
AGEA
ALLOT
ARENA
BAY
BEARDER
BUONANNO
CAMPBELL BANNERMAN
CASA
CZESAK (wiceprzew.)
CHAUPRADE
CHRISTENSEN
CORRAO
DANCE
DELAHAYE
DE SARNEZ
ENGSTRÖM
ESTARÀS FERRAGUT
FERRARA
FERREIRA (wiceprzew.)
FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
FLORENZ
GABRIEL
GÁL
GARDIAZABAL RUBIAL
GEBHARDT
GERICKE
GERINGER DE OEDENBERG
GIRAUTA VIDAL
GIUFFRIDA
GOERENS
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HANNAN (wiceprzew.)
HERRANZ GARCÍA
HETMAN
HEUBUCH
KARSKI
KYENGE (wiceprzew.)
LÓPEZ AGUILAR (wiceprzew.)
LÖSING
MCAVAN
MANSCOUR (wiceprzew.)
MARUSIK
MIZZI
MUSELIER (wiceprzew.)
MUSSOLINI
NART (wiceprzew.)
NEGRESCU
NEUSER
NOICHL

Przedstawiciele AKP

PAPUA-NOWA GWINEA
 RWANDA
 SAINT KITTS I NEVIS
 SAINT LUCIA
 SAINT VINCENT I GRENADYNY
 SAMOA
 WYSPI ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
 SENEGAL (wiceprzew.)
 SESZELE
 SIERRA LEONE
 WYSPI SALOMONA
 SOMALIA
 REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI
 SUDAN (wiceprzew.)*
 SURINAM (wiceprzew.)
 SUAZI
 TANZANIA
 TIMOR WSCHODNI
 TOGO
 TONGA (wiceprzew.)
 TRYNIDAD I TOBAGO
 TUVALU
 UGANDA
 VANUATU
 ZAMBIA
 ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

OMARJEE
 PAPADIMOULIS
 PEDICINI (wiceprzew.)
 POGLIESE
 POREBA
 RIVASI (wiceprzewodnicząca)
 ROLIN
 ROSATI
 RUAS (wiceprzew.)
 SALVINI
 SARGENTINI
 SCHREIJER-PIERIK
 SENRA RODRÍGUEZ
 STIER
 STOLOJAN
 THOMAS
 VAIDERE
 VALERO
 WENTA
 WERNER
 WIELAND
 WIŚNIEWSKA (wiceprzew.)
 ZÁBORSKÁ
 ZELLER
 ZORRINHO
 ZWIEFKA

(*) Ze statusem obserwatora.

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

SHUMBA (ZIMBABWE), wiceprzew.
 TRAORÉ (BURKINA FASO), wiceprzew.
 WAIS (DŻIBUTI), wiceprzew.

ANTIGUA I BARBUDA
 GBIAN (BENIN)
 OWONA KONO (KAMERUN)
 REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
 KOMORY
 KONGO, REPUBLIKA
 TOURÉ (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
 SUDHAKAR (FIDŻI)
 GREENIDGE (GUJANA)
 HAITI
 PHILLIPS (JAMAJKA)
 GITURA (KENIA)
 LIBERIA
 MALAWI
 COULIBALY (MALI)
 WYSPI MARSHALLA
 SITHOLE (MOZAMBIK)
 NAURU
 SAINT VINCENT I GRENADYNY

Członkowie z ramienia PE

GOERENS (zastępujący M. GAHLERA), wiceprzewodniczący
 ZELLER, wiceprzew.
 GUERRERO SALOM, wiceprzew.

ADINOLFI
 CASA
 CEBALLOS
 CORRAO
 DANCE
 DUDA
 ENGSTRÖM
 GABRIEL
 GAL
 GEBHARDT
 KARSKI
 KYENGE
 LEWER
 LÖSING
 LÓPEZ AGUILAR
 MICHEL
 PHILIPPOT
 POGLIESE
 RUAS

Członkowie z ramienia AKP

ACKSON MWANSASU (TANZANIA)
 FILIPE (TIMOR WSCHODNI)
 TOGO
 TUVALU

Członkowie z ramienia PE

WERNER
 WIELAND
 ZORRINHO
 ZWIEFKA

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

THOMPSON (TRINIDAD I TOBAGO), współprzewodniczący
 TANNA (UGANDA), wiceprzew.
 TUTAFITU (TONGA), wiceprzew.

THOMPSON (BARBADOS)
 MANGOLE (BOTSWANA)
 GAHWAYI (BURUNDI)
 SANCHES (REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA)
 DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA
 MANANA (GWINEA RÓWNIKOWA) (*)
 TOGA CHANAKA (ETIOPIA)
 KABA (GWINEA)
 MANÉ (GWINEA BISSAU)
 KIRIBATI
 LIAHOSOA (MADAGASKAR)
 NEKUNDI (NAMIBIA)
 OGBUOJI (NIGERIA)
 NIUE
 WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
 SALL (SENEGAL)
 WYSPY SALOMONA
 SAINT KITTS I NEVIS
 SAINT LUCIA
 ABDALLA (SUDAN) (*)
 SURINAM
 DLAMINI (SUAZI)
 HAMUDULU (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

FERRARA współprzewodniczący
 ESTARÀS FERRAGUT, wiceprzew.
 MANSCOUR, wiceprzew.

ARENA
 BAY
 CAMPBELL BANNERMAN
 DE SARNEZ
 DELAHAYE
 FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
 FLORENZ
 GIRAUTA VIDAL
 GRIESBECK
 HANNAN
 MIZZI
 MUSELIER
 NEGRESCU
 OMARJEE
 PAPADIMOULIS
 PEDICINI
 ROSATI
 SALVINI
 SARGENTINI
 SCHREIJER-PIERIK
 STOLOJAN
 THOMAS
 WENTA

(*) Ze statusem obserwatora.

KOMISJA SPRAW SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

MANGOUALA (GABON), współprzew.
 BALDEH (GAMBIA), wiceprzew.
 JIMÉNEZ (DOMINIKANA), wiceprzew.

ANGOLA
 BAHAMY
 BELIZE
 WEIDOU (CZAD)
 WYSPY COOKA
 DOMINIKA
 NAIB (ERYTREA)

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzew.
 AGEA, wiceprzew.
 MUSSOLINI, wiceprzew.

ALLOT
 BEARDER
 BUONANNO
 CHRISTENSEN
 FERREIRA
 GARDIAZÁBAL RUBIAL
 GERICKE

Członkowie z ramienia AKP

AMOATEY (GHANA)
GRENADA
SEKATLE (LESOTO)
BOUNA (MAURETANIA)
MAURITIUS
MIKRONEZJA (SFEDEROWANE STANY)
TONDY (NIGER)
PALAU
PAPUA-NOWA GWINEA
RWANDA
SAMOA
SESZELE
BUNDU (SIERRA LEONE)
SOMALIA
REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI
LENGKON (VANUATU)

Członkowie z ramienia PE

GERINGER DE OEDENBERG
GIUFFRIDA
HERRANZ GARCÍA
HETMAN
HEUBUCH
MARUSIK
MAVAN
NART
NEUSER
NOICHL
ROLIN
SENRA RODRÍGUEZ
VAIDERE
WIŚNIEWSKA
ZABORSKA

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W BRUKSELI (BELGIA) W DNIACH 7–9 GRUDNIA 2015 R.

JACKSON (JAMAJKA), współprzewodniczący

PEREIRA (ANGOLA)
 THOMPSON (BARBADOS) (wiceprzew.)
 PEYREFITTE (BELIZE)
 GBIAN (BENIN)
 MANGOLE (BOTSWANA)
 SANOU (BURKINA FASO)
 NIYONGABO (BURUNDI)
 OWONA KONO (KAMERUN)
 SANCHES (REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA)
 WEIDOU (CZAD)
 LUHONGE KABINDA NGOY (KONGO, Demokratyczna Republika) (wiceprzew.)
 NDOUANE (KONGO, Republika)
 PUNA (WYSPY COOKA)
 TOURÉ (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
 WAIS (DŻIBUTI)
 ISHMAEL (DOMINIKA)
 JIMENEZ (REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA)
 NAIB (ERYTREA)
 TOGA CHANAKA (ETIOPIA) (wiceprzew.)
 SUDHAKAR (FIDŻI)
 MANGOUALA (GABON)
 BALDEH (GAMBIA)
 AMOATEY (GHANA)
 KABA (GWINEA)
 MANÉ (GWINEA BISSAU)
 GREENIDGE (GUJANA)
 PHILLIPS (JAMAJKA)
 LABOSO (KENIA)
 SEKATLE (LESOTO)
 RAZAFINDRAVELO (MADAGASKAR)
 SOUKOUNA (MALI)
 BOUNA (MAURETANIA)
 JHUGROO (MAURITIUS)
 SITHOLE (MOZAMBIK) (wiceprzew.)
 NEKUNDI (NAMIBIA)
 TONDY (NIGER)
 PALLY (NIGERIA) (wiceprzew.)
 MARO (PAPUA NOWA GWINEA)
 MUSARE (RWANDA)
 HIPPOLYTE-BAUWENS (SAINT VINCENT I GRENADYNY)
 BUNDU (SIERRA LEONE)
 IBROW (SOMALIA)
 MAHLALELA (REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI)
 TOUM (SUDAN) (wiceprzew.) (*)
 DLAMINI (SUAZI)
 ACKSON MWANSASU (TANZANIA)
 FILIPE (TIMOR WSCHODNI)
 IBRAHIMA (TOGO)
 BROOKS (TRYNIDAD I TOBAGO)
 TAUSI (TUVALU)
 OULANYAH (UGANDA)
 LENGKON (VANUATU)

MICHEL, współprzewodniczący

ADINOLFI ⁽²⁾ ⁽³⁾
 AGEA ⁽³⁾
 ARENA ⁽¹⁾
 BEARDER
 CHAUPRADE
 CHRISTENSEN ⁽²⁾ ⁽³⁾
 CORRAO ⁽¹⁾ ⁽³⁾
 COZZOLINO ⁽³⁾
 CZESAK ⁽³⁾
 DANCE ⁽³⁾
 DELI ⁽³⁾ (w zastępstwie CASY, D.)
 DE SARNEZ ⁽¹⁾
 ESTARAS FERRAGUT ⁽²⁾
 FERREIRA ⁽²⁾ ⁽³⁾
 GABRIEL ⁽¹⁾ ⁽²⁾
 GAL
 GAHLER (w zastępstwie RUAS, F.)
 GERICKE ⁽²⁾ ⁽³⁾
 GILL ⁽³⁾ (w zastępstwie NEGRESCU, V.)
 GIUFFRIDA ⁽¹⁾ ⁽³⁾
 GOERENS ⁽³⁾
 GRIESBECK
 GUERRERA SALOM
 HETMAN ⁽³⁾
 HEUBUCH
 JIMÉNEZ-BECERRIL BARRIO ⁽³⁾
 KYENGE
 LEINEN ⁽¹⁾ ⁽²⁾
 LÓPEZ AGUILAR
 MIZZI ⁽²⁾ ⁽³⁾
 NEUSER
 NOICHL ⁽³⁾
 PEDICINI ⁽³⁾
 POGLIESE ⁽³⁾
 PONGA (w zastępstwie MUSSOLINIEGO, A.)
 RIVASI
 SCHAFFHAUSER ⁽³⁾
 SENRA RODRÍGUEZ
 SIYLIKOTIS ⁽²⁾
 STIER ⁽²⁾
 STOLOJAN ⁽¹⁾ ⁽³⁾
 THEOCHAROUS (w zastępstwie POGLIESE, S.)
 VAIDERE ⁽³⁾
 VALERO
 WARD ⁽²⁾
 WENTA
 WIELAND ⁽³⁾
 WISNIEWSKA ⁽¹⁾
 ZABORSKA
 ZELLER
 ZORRINHO
 ZWIEFKA

HAMUDULU (ZAMBIA)
SHUMBA (ZIMBABWE)

- ⁽¹⁾ Obecni w dniu 7 grudnia 2015 r.
⁽²⁾ Obecni w dniu 8 grudnia 2015 r.
⁽³⁾ Obecni w dniu 9 grudnia 2015 r.
(*) Ze statusem obserwatora.

Ponadto obecni:

ANGOLA

SIMBRÃO DE CARVALHO
TEIXEIRA
RESCOVA
BRAVO
ANTONIO
COSTA DE JESUS
ANTÓNIO DA GAMA GUIM

BARBADOS

CHANDLER

BENIN

NDAH
DAGNIHO
GBENOU
AHONOUKOUN
GBENONCHI
OGUIDAN

BOTSWANA

NGAKA
OUTLULE
MOSINKI
NTONGANA
MATAMBO

BURKINA FASO

OUEDRAOGO
BONKOUNGOU'
DRABO
BONKOUNGOU'

BURUNDI

NTAKARUTIMANA
GAHWAYI
NAHAYO
SUKUNOBA
NDUWUMWAMI
MUKESHAIMANA
BAVUGAMENSHI
BIMENYIMANA

KAMERUN

AWUDU MBAYA
OWONA KONO
DAOUDA

KONGO (REPUBLIKA)

BOUNKOULOU
DOUMA
TOLOKOU

**DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA
KONGA**

MABAYA GIZI AMINE
KILOSHO BULAMBO
MOLIWA MOLEKO
MAKA BASIALA
KATUMWA
LIHAU EBUA
NGOY MWAMBA
MUKENDI KABAMBI
AIMA TSHANDIA
SILUVANGII UMBA
NGINDU KABUNDI BIDUAYA
PIKA

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

TOURÉ
SANGANOKO MINATA

DŻIBUTI

GOUMANEH
ABDI SAID
BOURHAN ALI

ERYTREA

TEKLE
HAGOS

ETIOPIA

TEKLEHAIMANOT
GELETA
SUDHAKAR
SARAN
SINGH
LEDUA

GABON

NZEH ELLANG
OWONO NGUEMA
JOU MAS (SALAMBA)
BEWOTSE
RISSONGA
BEWOTSE
YALIS
TISIABA

GAMBIA

SILLAH
NJIE
OJANG
BOJANG
JAITEH
CAMARA

GHANA
ASAMOAH
NSIAH
OKAIKOE

GWINEA
SYLLA
DIALLO
BAH
SYLLA
DIALLO
TOURÉ

GWINEA BISSAU
MANÉ
DIAS

GUJANA
GREENIDGE
McDONALD
NAUGHTON

KENIA
KEMBI GITURA
ADEN
MURIUKI
MUNYUA
NJAU
NZUSI
NTHIWA

LESOTO
MAHASE-MOILOA
KOTO
MAPHIKE

MADAGASKAR
RATEFIARIVONY
RAKOTOMANJATO
NORBERT RICHARD
RAJAON
RAZAFISON

MALAWI
KALEBE
MWANYULA
MAKANDE
MUNTHALI

MALI
CISSÉ
MOHAMED
DIALLO
COULIBALY

MAURETANIA
CHEIN
SOUEID AHMED
MARRAKCHY
WANE
GHRIB

MAURITIUS
DILLUM
MUNGUR
RAMDIN
MARIE

MOZAMBIK
NAMBURETE
NEMBA UAIENE
MATE
DAVA

NAMIBIA
VENAANI
ALEY
RUMPF
HIYANDJUA
APOLLUS

NIGER
OUSMANE
CHEGOU
FOUKORI
TONDY
MAINA

NIGERIA
JOSHUA
OGBUOJI
OLATUNBOSUN
ABUBAKAR
OKORIE
NSIEGBE
YUNUSA
RABIU
AKPAN
SULU-GAMBARI
OWUH
ALUYA
OLAGESHIN

PAPUA-NOWA GWINEA
MANDURU

RWANDA
MUSARE

SAINT VINCENT I GRENADYNY
HIPPOLYTE-BAUWENS

SAMOA
MAIN

SIERRA LEONE
BUNDU
LEWALLY
KUYEMBEH
KOROMA

SOMALIA
IBROW
FAQI

**REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ
AFRYKI**
MAMPURU
BERGMANN
ROTHKEGEL
KHUZWAYO
MADLALA

SUDAN
AGLA
AL-TAYEB
AHMED
BABIKER SALAH

SUAZI
DLAMINI

TANZANIA
NICHOLAS MATIKO
KAWAMALA

CZAD
ADJI
TEKILIO
BOUKAR

TIMOR WSCHODNI
FILIPE
MARTINS

TOGO
M'BEOU
ABIGUIME
FABRE
LAWSON
AZILAN

TRYNIDAD I TOBAGO
EXETER

TUVALU
LEUELU

UGANDA
TANNA
BAKO
KATUNGWE
KIBIRIGE
ROBINSON
AWOR
KAGANZI
LUGWARO

VANUATU
JOY
KOUBACK
TIMAKATA

ZAMBIA
KABWE
MUBANGA
CHIBULA
NAKAPONDA
KACHALI

ZIMBABWE
ZINDI
MLOTSHWA
CHIFAMBA
CHIPARE
SAMASUWO
CHIDAWANYIKA
NYAMUKAPA

RADA AKP

MAMPHONO KHAKETLA, minister finansów (Lesotho), urzędujący przewodniczący Rady AKP

RADA UE

ROMAIN SCHNEIDER, minister współpracy rozwojowej i spraw humanitarnych (Luksemburg), urzędujący przewodniczący Rady UE

KOMISJA EUROPEJSKA

NEVEN MIMICA, komisarz ds. współpracy międzynarodowej i rozwoju

EUROPEJSKA SŁUŻBA DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH

DE PEYRON, kierownik wydziału ds. obszaru panaafrykańskiego

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

VERBOVEN

SEKRETARIAT AKP

GOMES, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

AKREDYTACJA PRZEDSTAWICIELI POZAPARLAMENTARNYCH**Etiopia**

Teshome TOGA CHANAKA

Ambasador

Ambasada Etiopii

Dominika

Len ISHMAEL

Ambasador

Ambasada Dominiki

Rwanda

Francis MUSARE

Chargé d'affaires a.i.

Ambasada Rwandy

Saint Vincent i Grenadyny

Paula HIPPOLYTE-BAUWENS

Pierwszy sekretarz

Ambasada Saint Vincent i Grenadyny

Papua-Nowa Gwinea

Kapi MARO

Pierwszy sekretarz

Ambasada Papui-Nowej Gwinei

ZAŁĄCZNIK IV

TEKSTY PRZYJĘTE

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie oceny Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce po dziesięciu latach – skuteczność i perspektywy na przyszłość**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Brukseli (Belgia) w dniach 7–9 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie z Kotonu między UE a państwami AKP, w szczególności jej art. 1, art. 8 ust. 5, art. 11, art. 28 ust. 2 lit. a) i art. 29 ust. 1,
- uwzględniając decyzję nr 3/2003 Rady Ministrów państw AKP-WE z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie wykorzystania środków z puli przeznaczonej na długotrwały rozwój z dziewiątego EFR na rzecz utworzenia Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce,
- uwzględniając strategię UE na rzecz Afryki z dnia 12 maja 2005 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 13 listopada 2006 r. dotyczące wzmocnienia zdolności Afryki w zakresie zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie bezpieczeństwa i rozwoju z posiedzenia w dniach 19–20 listopada 2007 r.,
- uwzględniając deklarację z posiedzenia ministerialnego Rady Pokoju i Bezpieczeństwa w sprawie stanu pokoju i bezpieczeństwa w Afryce z dnia 26 kwietnia 2011 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady UE pt. „Budowanie zdolności na rzecz wsparcia ochrony i rozwoju – umożliwienie partnerom zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi” ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie umowy wewnętrznej między przedstawicielami rządów państw członkowskich UE zebranych w Radzie w sprawie finansowania pomocy unijnej na podstawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 zgodnie z umową o partnerstwie AKP-UE oraz w sprawie przydzielania pomocy finansowej dla krajów i terytoriów zamorskich, do których stosuje się część czwartą Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając plan działania na lata 2014–2017 przyjęty na 4. szczycie Afryka-UE w Brukseli (2–3 kwietnia 2014 r.),
- uwzględniając sprawozdanie Rady Pokoju i Bezpieczeństwa w sprawie podejmowanych działań oraz stanu pokoju i bezpieczeństwa w Afryce z dnia 31 stycznia 2015 r.,
- uwzględniając decyzję Komisji Europejskiej w sprawie programu działania na lata 2014–2016 dotyczącego Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce finansowanego z instrumentu pomostowego Europejskiego Funduszu Rozwoju i 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju z dnia 15 lipca 2014 r.,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Akt założycielski Unii Afrykańskiej,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 grudnia 2015 r. w Brukseli (Belgia).

⁽²⁾ JOIN(2015) 17, 28.4.2015.

- uwzględniając protokół dotyczący ustanowienia Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej, przyjęty dnia 9 lipca 2002 r. na 1. sesji zwyczajnej Zgromadzenia Unii Afrykańskiej,
  - uwzględniając decyzję Unii Afrykańskiej w sprawie ustanowienia przez Unię Europejską instrumentu na rzecz operacji wspierania pokoju dla Unii Afrykańskiej z dnia 12 lipca 2003 r.,
  - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
  - uwzględniając protokół ustaleń w sprawie współpracy w obszarze pokoju i bezpieczeństwa między Unią Afrykańską, regionalnymi wspólnotami gospodarczymi oraz mechanizmami koordynacji regionalnych brygad sił szybkiego reagowania Afryki Wschodniej i Południowej z dnia 2 września 2007 r.,
  - uwzględniając decyzję Zgromadzenia Unii Afrykańskiej w sprawie skali udziału i alternatywnych źródeł finansowania Unii Afrykańskiej z dnia 15 czerwca 2015 r.,
  - uwzględniając protokół ECOWAS dotyczący mechanizmu zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi, rozwiązywania ich, utrzymywania pokoju i bezpieczeństwa z dnia 10 grudnia 1999 r.,
  - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z dnia 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
  - uwzględniając deklarację przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 16 kwietnia 2010 r. w sprawie konsolidacji pokoju po konfliktach,
  - uwzględniając deklarację przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie wspierania i wzmacniania państwa prawa w międzynarodowych działaniach mających na celu utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa,
  - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa nr 2151 z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sprawie utrzymania pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego – reforma sektora bezpieczeństwa: wyzwania i możliwości,
  - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 października 2012 r. w sprawie korzeni demokracji i zrównoważonego rozwoju: współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych,
- A. mając na uwadze, że w wielu państwach afrykańskich istnieją lub istniały wewnętrzne konflikty zbrojne wywoływane napięciami politycznymi, społecznymi, gospodarczymi, etnicznymi lub religijnymi;
- B. mając na uwadze, że poprawa warunków społeczno-gospodarczych – skutecznie przeciwdziałająca ubóstwu, wszelkim formom dyskryminacji, złym warunkom pracy, naruszaniu praw człowieka oraz nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu – ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia prawdziwego, obejmującego wszystkie strony procesu utrwalania stabilności i rozwoju oraz procesu pojednania, oraz mając na uwadze, że taki proces jest jedyną drogą do zapobieżenia ponownemu występowaniu konfliktów;
- C. mając na uwadze, że konflikty pogłębiają zjawisko głodu i ubóstwa bezwzględne, utrudniają korzystanie z praw człowieka oraz przez długi czas blokują wszelki rozwój gospodarczy, polityczny i społeczny;
- D. mając na uwadze, że uzasadnieniem dla ustanowienia Instrumentu na rzecz Pokoju Afryce jest współzależność między bezpieczeństwem a rozwojem w kraju lub regionie;
- E. mając na uwadze, że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce ustanowiono w 2004 r. w celu wzmocnienia Unii Afrykańskiej, a za jego pośrednictwem – ośmiu regionalnych wspólnot gospodarczych, oraz w celu zapewnienia im instrumentu pozwalającego na lepsze zarządzanie konfliktami na kontynencie bez interwencji obcych wojsk;
- F. mając na uwadze, że wspólna strategia Afryka–UE, od czasu jej przyjęcia w Lizbonie w 2007 r. i ponownie na szczycie UE–Afryka w kwietniu 2014 r., zdefiniowała pokój i bezpieczeństwo jako jeden w priorytetowych obszarów partnerstwa, natomiast Instrument na rzecz Pokoju w Afryce jako instrument stanowiący część szerszej strategii UE;
- G. mając na uwadze, że od 2005 r. ponad 90 % kwoty w wysokości przekraczającej 1,2 mld EUR, przeznaczonej na Instrument na rzecz Pokoju w Afryce, przekazano na operacje wspierania pokoju w sześciu krajach, mianowicie na AMIS (Darfur), Amisom (Somalia), Micopax, a następnie Miska (Republika Środkowoafrykańska) Afisma (Mali) oraz RCI-LRA (Republika Środkowoafrykańska, Demokratyczna Republika Konga, Sudan Południowy, Uganda);

- H. mając na uwadze, że w 2007 r. rozszerzono zakres Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, z finansowania głównie operacji wspierania pokoju i operacyjnego wzmocnienia afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa (APSA) do zakresu obejmującego też szerszy zestaw działań dotyczących zapobiegania konfliktom i stabilizacji sytuacji pokonfliktowej;
- I. mając na uwadze, że w szczególności od 2007 r. około 8,3 % wszystkich zamówień przyporządkowano działaniom na rzecz budowania potencjału w ramach afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, co zapewniło znaczące wsparcie we wprowadzaniu w życie afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa;
- J. mając na uwadze, że od 2009 r. 1,3 % budżetu przeznaczono na działania związane z mechanizmem szybkiego reagowania, w tym misje mediacyjne, rozpoczynające, rozpoznawcze oraz misje mające na celu tymczasowe wsparcie komórki planowania;
- K. mając na uwadze, że poprzez zapewnienie przewidywalnych i pewnych środków na działalność Unii Afrykańskiej oraz regionalnych organizacji Instrument na rzecz Pokoju w Afryce umożliwił podjęcie przez kraje afrykańskie zbiorowych działań na rzecz bezpieczeństwa, uwarunkowanych rodzącą się polityczną rolą Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej, co pozwoliło na przetestowanie teje Rady i podjęcie przez nią działalności;
- L. mając na uwadze, że Unia Afrykańska przyjęła dnia 15 czerwca 2015 r. decyzję w sprawie alternatywnych źródeł finansowania, zgodnie z którą 25 % wszystkich środków będzie wykorzystanych na budżet operacji wspierania pokoju Unii Afrykańskiej;
- M. mając na uwadze, że ustanawiając Instrument na rzecz Pokoju w Afryce w 2003 r. założono, że finansowanie go ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju będzie tylko tymczasowe, do chwili znalezienia alternatywnych źródeł finansowania; mając na uwadze, że 12 lat później Europejski Fundusz Rozwoju nadal jest głównym źródłem finansowania Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce;
- N. mając na uwadze, że rosną wymogi wobec unijnego Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce w zakresie operacji wspierania pokoju ze względu na wzrost misji, jak wskazują doświadczenia z misji ONZ, oraz ze względu na nowe misje pod hasłem „odpowiedzialność za ochronę”;
- O. mając na uwadze, że działania w tej dziedzinie prowadzi również cały szereg innych darczyńców, takich jak organizacje międzynarodowe (ONZ i inne), sojusze polityczne i wojskowe (Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego – NATO) i państwa (USA, Chiny, Japonia i państwa członkowskie Unii Europejskiej); mając na uwadze, że komplementarność gwarantuje grupa partnerów Unii Afrykańskiej ds. pokoju i bezpieczeństwa, która spotyka się na regularnych posiedzeniach w Addis-Abebie;
- P. mając na uwadze, że na szczeblu UE zarówno wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), jak i podmioty sektora rozwoju popierają reformę sektora bezpieczeństwa w krajach obarczonych ryzykiem kryzysu, jak i ustanowienie przejrzystego, rozliczalnego i skutecznego aparatu policji, wymiaru sprawiedliwości i wojska; mając na uwadze, że w zakresie korzystania z instrumentów UE brakuje koordynacji;
- Q. mając na uwadze, że Rada UE uznała kluczową rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w działaniach na rzecz pokoju i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego są zaangażowane w Instrument na rzecz Pokoju w Afryce w minimalnym stopniu;
1. uznaje, że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce umożliwił operacjonalizację powiązania między bezpieczeństwem a rozwojem i ustanowił dogłębny dialog na temat wyzwań związanych z pokojem i bezpieczeństwem między UE a Unią Afrykańską; przyznaje, że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce odgrywał rolę katalizatora w czasie, kiedy nie był dostępny żaden inny instrument do finansowania oddziałów afrykańskich do celów operacji pokojowych Unii Afrykańskiej lub regionalnych wspólnot gospodarczych;
  2. zdecydowanie uważa, że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce powinien być ukierunkowany na wzmocnienie aktywnego udziału społeczeństwa obywatelskiego, demokratycznych i uczestniczących rządów oraz budowanie potencjału kulturowego; podkreśla, że każdy proces decyzyjny powinien opierać się na przejrzystości, skuteczności i rozliczalności;
  3. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie działań finansowanych z Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce na zapobieganie konfliktom i stabilizację sytuacji pokonfliktowej, jak i ustanowienie mechanizmu szybkiego reagowania; uważa, że taki rozwój sytuacji ma kluczowe znaczenie dla uniknięcia stosowania Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce przeważającej mierze jako narzędzia rozwiązywania konfliktów;
  4. wzywa UA i regionalne wspólnoty gospodarcze do dopilnowania, aby operacje utrzymywania pokoju były prowadzone w kontekście dobrego sprawowania władzy oraz z poszanowaniem prawa międzynarodowego i praw człowieka;

5. uznaje znaczące wyniki osiągnięte do tej pory w ramach operacji wspierania pokoju prowadzonych przez Afrykę; podkreśla jednak potrzebę zajęcia się pierwotnymi przyczynami konfliktu oraz powiązaniem między rozwojem a bezpieczeństwem, a także wzmocnienia dialogu, z myślą o wdrożeniu wspólnych stanowisk oraz wzmocnieniu koordynacji w zarządzaniu kryzysem;
6. ubolewa nad tym, że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce jest nadal finansowany głównie z Europejskiego Funduszu Rozwoju, mimo iż w 2003 r. jasno założono, że będzie to rozwiązanie tymczasowe; apeluje do Komisji o przedstawienie stosownego wniosku w trakcie przeglądu wieloletnich ram finansowych UE, w celu włączenia finansowania APF do budżetu UE; uważa, że taki sposób finansowania rozwiązałby bieżące problemy związane z kwalifikowalnością niektórych wydatków z Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce;
7. wzywa państwa afrykańskie do przyjęcia zrównoważonego i otwartego podejścia służącego umacnianiu stabilności w regionie, rozszerzaniu prawowitej legitymacji operacji wspierania pokoju i zapobieganiu ponownemu powstawaniu konfliktów; podkreśla, że rozwój społeczno-gospodarczy sprzyja zapewnieniu trwałego pokoju;
8. uważa, że finansowane przez UE środki budowania pokoju, takie jak reforma sektora bezpieczeństwa (RSB) lub rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja społeczna byłych uczestników walk (DDR), należy opracowywać i ustanawiać w sposób zintegrowany, używając do tego instrumentów dostępnych zarówno w ramach polityki bezpieczeństwa, jak i polityki rozwoju; jest zdania, że należy rozwijać wspólne środki i cele oraz że działania krótkoterminowe należy zastąpić długoterminowymi inicjatywami, zwłaszcza w odniesieniu do stabilizacji społeczno-gospodarczej;
9. podkreśla konieczność wspierania realizacji długoterminowych strategii budowania potencjału na rzecz pokoju i bezpieczeństwa i zwraca uwagę na konieczność poprawy koordynacji i komplementarności darczyńców zaangażowanych w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa (głównie państwa członkowskie, UE, ONZ i Bank Światowy) pod względem wsparcia finansowego i pomocy gospodarczej, a także konieczność zapewnienia stabilności;
10. podkreśla konieczność opracowania strategii i działań na rzecz zapobiegania konfliktom w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia różnych instrumentów Unii Afrykańskiej dotyczących demokracji, wyborów i praw człowieka, przy jednoczesnym wyeliminowaniu podstawowych gospodarczych i społecznych przyczyn niestabilności oraz zachowaniu równowagi między jednością a różnorodnością; przypomina, że wzmocnienie zdolności instytucjonalnych państw członkowskich Unii Afrykańskiej, samej Unii Afrykańskiej oraz regionalnych wspólnot gospodarczych ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia trwałego pokoju i bezpieczeństwa oraz rozwoju, w związku z czym wzywa do lepszej koordynacji wysiłków UE poprzez Instrument na rzecz Pokoju w Afryce oraz inne instrumenty; zauważa, że należy położyć większy nacisk na zapobieganie konfliktom, w tym zapobieganie radykalizacji postaw i konfliktom związanym z cyklami wyborczymi, oraz na zdolności mediacyjnej;
11. zachęca Unię Europejską i UA do zwiększenia widoczności sukcesu tego instrumentu wśród obywateli Europy i Afryki; w związku z tym wzywa do przeprowadzenia, w szczególności w Afryce, szeroko zakrojonych kampanii informacyjnych na temat Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, jak również do zapewnienia odpowiednich szkoleń dla wszystkich zainteresowanych stron zaangażowanych we wdrażanie Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, w celu umożliwienia im pełnego zrozumienia tego mechanizmu i jego celów oraz samodzielnego zwiększania widoczności tego instrumentu i szerzenia wiedzy na jego temat;
12. podkreśla, że pokój w Afryce będzie uzależniony przede wszystkim od eliminacji politycznych, społecznych, gospodarczych, etnicznych i religijnych przyczyn konfliktów, a także od dialogu politycznego i woli politycznej partnerów afrykańskich do współpracy, w tym poprzez wzmocnianie struktur Unii Afrykańskiej;
13. podkreśla, że zasada odpowiedzialności państw afrykańskich powinna być dalej rozwijana, szczególnie przy wyznaczaniu ograniczonej liczby jasnych priorytetów i zwiększaniu pomocy UE w zakresie budowy potencjału; wzywa UE do zbadania możliwości dalszej decentralizacji aspektów zarządzania programem Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, z uwzględnieniem monitorowania działań Unii Afrykańskiej i finansowanych w ramach tego instrumentu działań regionalnych wspólnot gospodarczych/mechanizmów regionalnych, koordynacji na miejscu spraw UE dotyczących Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce i wsparcia technicznego; przychylnie odnosi się do wspólnego komunikatu pt. „Budowanie zdolności na rzecz wsparcia ochrony i rozwoju – umożliwienie partnerom zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi”⁽³⁾, apeluje w tym kontekście do Komisji o zaproponowanie dalekosiężnego ustawodawstwa, by usprawnić pomoc UE dla regionalnych podmiotów sektora bezpieczeństwa;

⁽³⁾ Zob. przypis 2.

14. podkreśla znaczenie wspierania uczestnictwa kobiet w negocjacjach pokojowych oraz w odbudowie po konflikcie, a także chronienia kobiet i dziewcząt przed przemocą uwarunkowaną płcią w konfliktach zbrojnych;
15. wzywa UE do częstszego angażowania się w działania wraz z państwami członkowskimi Unii Afrykańskiej oraz regionalnymi wspólnotami gospodarczymi/mechanizmami regionalnymi na poziomie strategii i polityki, aby zapewnić podstawy dla regularnego dialogu w sprawie sposobu skonsolidowania zysków osiągniętych ostatnio w ramach Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce w perspektywie średnio- i długoterminowej;
16. wzywa do bardziej usystematyzowanego wspólnego programowania z innymi instrumentami UE oraz w ramach innych strategii, jak również do wzmocnienia roli i możliwości delegacji UE;
17. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Unii Afrykańskiej dotyczący operacjonalizacji swoich zdolności do szybkiego reagowania na kryzysy poprzez zintegrowanie Afrykańskiego Potencjału Natychmiastowego Reagowania na Kryzysy z afrykańskimi siłami reagowania;
18. podkreśla postępy dokonane na drodze do pełnej operacjonalizacji afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, której celem jest zagwarantowanie, aby wszystkie instrumenty Unii Afrykańskiej mające na celu zapobieganie konfliktom w Afryce, zarządzanie nimi i rozwiązywanie ich współdziałały i przynosiły oczekiwane wyniki;
19. wzywa partnerów Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce (UE/Unia Afrykańska/regionalne wspólnoty gospodarcze/mechanizmy regionalne) do przyjęcia bardziej dostosowanego podejścia do budowania potencjału, zwłaszcza misji Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM), w obszarze pokoju i bezpieczeństwa, opartego na dogłębnej ocenie potrzeb i całościowym planie strategicznym na rzecz rozwoju instytucjonalnego;
20. podkreśla, że Instrument na rzecz Pokoju w Afryce może być instrumentem, który tylko uzupełnia wspólne wysiłki międzynarodowe; z zadowoleniem przyjmuje chęć Unii Afrykańskiej do przyjęcia większej odpowiedzialności za swoje bezpieczeństwo, wyrażoną poprzez decyzję w sprawie alternatywnych źródeł finansowania z dnia 15 czerwca 2015 r.; wzywa UE do dalszej analizy dostępnych środków, aby pomóc zapewnić trwałość Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce w perspektywie długoterminowej; podkreśla, że w tym kontekście kluczowe będzie zwiększenie potencjału zarządzania środkami finansowymi;
21. apeluje też o restrukturyzację obecnego modelu organizacyjnego Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, aby scentralizować podejmowanie decyzji operacyjnych i finansowych, dzięki czemu zwiększy się skuteczność tego instrumentu;
22. z zadowoleniem przyjmuje decyzję UE w sprawie zastosowania pułapu wkładu na diety żołnierzy wynoszącego 80 % w odniesieniu do wszystkich nowych operacji wspierania pokoju i AMISOM, poczynwszy od stycznia 2016 r.;
23. podkreśla, że należy pilnie przyjąć skuteczne środki przeciwdziałające gromadzeniu, handlowi i rozprzestrzenianiu broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) oraz wspierające rozbrojenie, ponieważ są one kluczowe w zapobieganiu intensyfikacji konfliktów, przemocy i trudnym warunkom w Afryce;
24. nalega, aby Unia Europejska nadal była partnerem zaangażowanym w Instrument na rzecz Pokoju w Afryce i inne pokojowe przedsięwzięcia, ale podkreśla, że najlepsze rezultaty może zapewnić jedynie prawdziwe afrykańskie przywództwo i współpraca regionalna;
25. zaleca włączenie dyskusji na temat Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, stanowiącego część Europejskiego Funduszu Rozwoju, do dyskusji na temat przyszłości umowy z Kotonu;
26. zaleca dopasowanie obecnych i przyszłych programów APF do dostępnych zasobów w celu lepszego powiązania środków finansowych z celami i potrzebami w terenie;
27. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej, Radzie AKP, organizacjom integracji regionalnej grupy państw AKP oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie czterdziestu lat partnerstwa: ocena wpływu na handel i rozwój w krajach AKP i perspektywy trwałych stosunków między krajami AKP a Unią Europejską**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Brukseli (Belgia) w dniach 7–9 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) ⁽²⁾, w szczególności jej art. 21, a także zmiany wprowadzone do umowy z Kotonu w latach 2005 i 2010 ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (UPG): problemy i perspektywy ⁽⁴⁾, z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie przeglądu negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁵⁾, z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym oraz ich wpływu na kraje AKP ⁽⁶⁾ oraz z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym – dalszych kroków ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 marca 2014 r. w sprawie integracji regionalnej oraz unowocześnienia systemów kontroli celnej na rzecz trwałego rozwoju w państwach AKP we współpracy z UE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając deklarację Rady Ministrów AKP z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie programu działań rozwojowych po 2015 r. ⁽⁹⁾ oraz wspólną deklarację AKP-UE w sprawie programu działań rozwojowych po 2015 r.,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 26 września 2002 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami AKP ⁽¹⁰⁾, rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹¹⁾, rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹²⁾, rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹³⁾ oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy o partnerstwie gospodarczym CARIFORUM-WE ⁽¹⁵⁾, rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie przejściowej umowy o partnerstwie pomiędzy WE a państwami Pacyfiku ⁽¹⁶⁾, rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie umowy przejściowej ustanawiającej ramy Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej a WE ⁽¹⁷⁾ oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie „przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym między WE a Afryką Środkową” ⁽¹⁸⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 grudnia 2015 r. w Brukseli (Belgia).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, s. 16.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, s. 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 221 z 14.9.2009, s. 24.

⁽⁷⁾ AKP-UE/101.293/fin.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 345 z 2.10.2014, s. 28.

⁽⁹⁾ ACP/84/025/14 Rev.5, ACP-EU 2118/14.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 305.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 120.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 256.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 19.

⁽¹⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0025.

⁽¹⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0272.

- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2012 r. w sprawie programu działań na rzecz zmian: przyszłość polityki rozwojowej ⁽¹⁹⁾, z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie przygotowania wieloletnich ram finansowych dotyczących finansowania współpracy UE na rzecz państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz krajów i terytoriów zamorskich na lata 2014–2020 (11. Europejski Fundusz Rozwoju) ⁽²⁰⁾, z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽²¹⁾ oraz z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽²²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE ⁽²³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” ⁽²⁴⁾,
- uwzględniając wspólny dokument konsultacyjny z dnia 6 października 2015 r. pt. „W stronę nowego partnerstwa między Unią Europejską a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku po 2020 r.” ⁽²⁵⁾,
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a w szczególności jego art. XXIV oraz deklarację ministerialną z czwartej sesji Konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze, a także z szóstej sesji Konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
- uwzględniając deklarację z Sipopo przyjętą podczas 7. szczytu głów państw i szefów rządów krajów AKP, który odbył się w dniach 13–14 grudnia 2012 r., zatytułowaną „Przyszłość grupy państw AKP w zmieniającym się świecie: wyzwania i możliwości”,
- uwzględniając sprawozdanie z postępu prac przedstawione na 99. i 100. posiedzeniu Rady Ministrów i grupy wybitnych osobistości państw AKP w dniach 16–18 czerwca 2014 r. i 12 grudnia 2014 r., odpowiednio w sprawie przyszłości grupy państw AKP po 2020 r. ⁽²⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Biura Polityki Gospodarczej i Rozwoju Regionalnego (EPRD) zatytułowane „Stosunki AKP-UE po 2020 r.: kwestie do poruszenia przez UE w 1. fazie konsultacji” z lipca 2015 r.,
- uwzględniając Partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju zawarte w dniu 1 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając Europejski Fundusz Rozwoju, jego programowanie i procedury oraz instrument inwestycyjny i wsparcie oferowane państwom AKP przez EBI,
- uwzględniając decyzję nr 1/2013 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie przyjęcia protokołu dotyczącego wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 w ramach Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie programu zrównoważonego rozwoju po roku 2015 zatytułowane „Droga do zapewnienia poszanowania ludzkiej godności do 2030 r.: eliminacja ubóstwa, przemiana życia wszystkich osób i ochrona planety” ⁽²⁷⁾,
- uwzględniając dokument końcowy Trzeciej Międzynarodowej Konferencji w sprawie Finansowania Rozwoju: program działań z Addis Abeby z dnia 16 lipca 2015 r.,
- uwzględniając dokument końcowy w sprawie programu działań rozwojowych po 2015 r. i celów zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 68 E z 7.3.2014, s. 30.

⁽²⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0076.

⁽²¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽²²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0196.

⁽²³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0035.

⁽²⁴⁾ COM(2011) 637 final.

⁽²⁵⁾ JOIN(2015) 33 final.

⁽²⁶⁾ ACP/28/050/14/Rev.2.

⁽²⁷⁾ UNGA A/69/700.

- A. mając na uwadze, że umowa z Kotonu stanowi najlepszy przykład najszerzych ram współpracy między północą a południem, regulując stosunki między 78 państwami AKP a UE oraz łącząc długoterminową współpracę w zakresie finansowania rozwoju, handlu i gospodarki z dialogiem politycznym; mając na uwadze, że po jej wygaśnięciu w 2020 r. konieczne będzie ustanowienie nowych ram zastępujących umowę z Kotonu;
- B. mając na uwadze, że kluczowym celem umowy z Kotonu jest ograniczenie i w ostatecznej perspektywie całkowita eliminacja ubóstwa „zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju i stopniowego włączania państw AKP do światowej gospodarki” oraz wspieranie dobrych rządów i obrona niepodzielnych praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że sam jednostronny, niemający wzajemnego charakteru preferencyjny dostęp do rynku, o którym mowa w konwencjach z Lomé, nie doprowadził do osiągnięcia w wystarczającym stopniu celu czwartej konwencji z Lomé polegającego na „wspomaganiu oraz przyspieszaniu rozwoju gospodarczego, kulturalnego i społecznego państw AKP oraz konsolidacji i dywersyfikacji ich stosunków międzynarodowych”; oraz mając na uwadze, że mechanizmy stabilizacji cen eksportowych i protokoły towarowe zawarte w konwencjach z Lomé nie doprowadziły do dywersyfikacji wywozu w krajach AKP;
- D. mając na uwadze, że zostały rozpoczęte negocjacje w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym w celu stworzenia wspólnego partnerstwa w zakresie handlu i rozwoju; mając na uwadze, że negocjacje te muszą zapewnić, aby stopniowa i kontrolowana liberalizacja handlu towarami oraz przepisów dotyczących takich sektorów jak usługi i inwestycje przyczyniały się do rozwoju państw AKP i ich pełnego włączenia w globalną gospodarkę;
- E. mając na uwadze, że porozumienia handlowe na mocy konwencji z Lomé i postanowień rozdziału umowy z Kotonu dotyczącego współpracy handlowej, na mocy których UE przyznała państwom AKP rozszerzone jednostronne preferencje handlowe, wygasły z dniem 31 grudnia 2007 r., w związku z czym grupa AKP oraz UE rozpoczynają rokowania w sprawie zawarcia umów o partnerstwie gospodarczym z zamiarem, aby stały się one instrumentami służącymi handlowi i rozwojowi państw AKP, spośród których większość jest słabo rozwinięta;
- F. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym mogą zapewnić stabilne i przewidywalne ramy dla handlu, inwestycji, reform strukturalnych i tworzenia miejsc pracy; mając też jednak na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym były krytykowane za m.in. stwarzanie prawdopodobieństwa ograniczania przestrzeni politycznej krajów AKP, podważanie integracji regionalnej oraz prowadzenie do strat w przychodach podatkowych państw AKP i dezindustrializacji;
- G. mając na uwadze, że integracja regionalna ma kluczowe znaczenie dla wspomagania współpracy między państwami AKP, w tym w zakresie handlu i inwestycji;
- H. mając na uwadze, że poszanowanie powszechnych praw człowieka, w tym prawa do rozwoju, jest i powinno pozostać kluczowym elementem partnerstwa;
- I. mając na uwadze, że współpraca na rzecz rozwoju i handel stanowią filary stosunków AKP-UE od czasu pierwszej konwencji z Lomé;
- J. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Rozwoju (EFR), stworzony po to, aby zapewniać pomoc techniczną i finansową państwom AKP, pozostaje największym pod względem geograficznym instrumentem współpracy na rzecz rozwoju UE i w latach 2014–2020 zapewni 30 506 mld EUR na rzecz państw AKP, krajów i terytoriów zamorskich państw europejskich oraz na pokrycie wydatków administracyjnych;
- K. mając na uwadze, że szacowany koszt wdrażania celów zrównoważonego rozwoju wynosi 2,6 bln USD, co będzie wymagało nowych, dodatkowych źródeł finansowania na rzecz rozwoju;
1. jest zdania, że ramy AKP-UE mają zasadnicze znaczenie dla umożliwiania dialogu i zwiększania wzajemnego zrozumienia między UE a państwami AKP oraz że należy je dostosować, tak aby sprostać nowym wyzwaniom globalnym, takim jak obecne przepływy migrantów i osób ubiegających się o azyl, w oparciu o podstawowe zasady sprawiedliwości i równości, wzajemny szacunek, otwartość, zapewnianie pokoju, bezpieczeństwa, stabilności, poszanowania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa oraz dobrych rządów w celu osiągnięcia długoterminowego rozwoju i integracji ekonomicznej z gospodarką światową; uważa też jednak, że obecny układ należy odpowiednio dopasować do kwestii, w których partnerstwo może przynosić wartość dodaną;

2. podkreśla, że historia partnerstwa AKP-UE pokazuje, że ani sama pomoc, ani wymiana handlowa nie wystarczą do zrównoważonego rozwoju i ograniczenia ubóstwa;
3. jest zdania, że jeśli umowy o partnerstwie gospodarczym będą wzajemnie uzgodnione i odpowiednio wdrożone, mogą oferować państwom AKP korzystny i stabilny dostęp do rynku UE, aby ułatwić im wzrost i dywersyfikację eksportu oraz aby wspierać integrację regionalną poprzez tworzenie ośrodków, które będą przynosić korzyści całym regionom i zostaną w pełni zintegrowane ze światową gospodarką w sposób sprzyjający zrównoważonemu i sprawliwemu handlowi;
4. podkreśla znaczenie wspierania – poprzez partnerstwa publiczno-prywatne – gospodarczych i inwestycyjnych możliwości dla państw AKP, takich jak energia ze źródeł odnawialnych i zrównoważone użytkowanie oceanów, w tym bogatych zasobów ryb i akwakultury;
5. podkreśla, że do pełnego wykorzystania unormowań przewidzianych w umowie z Kotonu konieczne jest prowadzenie odpowiedniego dialogu na wszystkich szczeblach;
6. ubolewa nad tym, że pomimo apeli Parlamentu Europejskiego UE nie przedłużyła okresu obowiązywania rozporządzenia w sprawie dostępu do rynku, które wygasło w dniu 1 października 2014 r.;
7. zachęca wszystkie strony do ratyfikowania umowy o ułatwieniach w handlu przed 10. konferencją ministerialną WTO w Nairobi, aby w pełni skorzystać z dobrej modernizacji i reformy systemu celnego, wymiany wiedzy fachowej i dobrych praktyk w dziedzinie współpracy celnej, a także optymalizacji wykorzystania funduszy i instrumentów dostępnych w obowiązujących ramach prawnych;
8. przypomina UE i jej państwom członkowskim o podjętym przez nie zobowiązaniu do wdrożenia programu dotyczącego spójności polityki na rzecz rozwoju w celu zwiększenia spójności między handlem, rolnictwem, podatkami, zmianą klimatu, inwestycjami, dostępem do surowców i polityką na rzecz rozwoju, a tym samym wspierania procesu przekształcania się państw AKP w samowystarczalne gospodarki;
9. przypomina, że ogniwo łączące handel, rozwój gospodarczy i ograniczanie ubóstwa nie funkcjonuje w sposób automatyczny; przypomina, że handel stanowi już znaczną część gospodarek krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC); zauważa jednak, że jeżeli chodzi o kwestię ograniczania ubóstwa, kraje LDC pozostają daleko w tyle za całą grupą krajów rozwijających się; w związku z tym zachęca Komisję do zbadania elastyczniejszych sposobów na osiągnięcie asymetrycznego dostępu do rynku, który byłby zgodny z zasadami WTO, w tym poprzez zwolnienia z zasad WTO, oraz do dalszego wykazywania się elastycznością w rozmowach z partnerami;
10. uważa, że dostępowi do rynku UE musi towarzyszyć dywersyfikacja gospodarek i wywozu oraz że należy położyć nacisk na promowanie i wzmacnianie integracji na osi południe-południe oraz partnerstw publiczno-prywatnych;
11. podkreśla znaczenie postanowień dotyczących zrównoważonego rozwoju zawartych w umowach o partnerstwie gospodarczym i przyszłych ramach współpracy; (oraz że klauzula niewykonania zobowiązań nie może podlegać negocjacji);
12. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie trójstronnej umowy o wolnym handlu między Wspólnym Rynkiem Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA), Wspólnotą Wschodnioafrykańską (EAC) oraz Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju (SADC) oraz rozpoczęcie negocjacji w sprawie kontynentalnego obszaru wolnego handlu (CFTA) w Afryce; wzywa UE do ułatwiania, w tym poprzez zapewnianie pomocy w ramach umowy WTO o ułatwieniach w handlu, dalszych procesów integracji regionalnej, takich jak CFTA;
13. apeluje do UE i AKP o zapewnienie, aby umowy o partnerstwie gospodarczym i przyszłe ramy współpracy AKP-UE nadal zawierały konkretne postanowienia dotyczące rozwoju i poszanowania praw człowieka oraz wzywa partnerów z AKP i UE do przestrzegania norm środowiskowych i pracy, tak aby zapewnić zrównoważone użytkowanie zasobów i promować społeczną odpowiedzialność biznesu (CSR); nalega, aby partnerzy umów o partnerstwie gospodarczym wykorzystali swoje zaangażowanie jako katalizator trwałego i zrównoważonego rozwoju;

14. podkreśla niezmienną istotność oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), zgodnej z definicją agencji milenijnych celów rozwoju po 2015 r. i „programu z Addis Abeby” ONZ dotyczącego finansowania rozwoju, dla państw AKP, a zwłaszcza krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC); odnotowuje podjęte przez UE zobowiązanie do zapewniania pomocy rozwojowej dla państw AKP; wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do zapewnienia pomocy w postaci dotacji i pożyczek wykorzystujących „mechanizm łączenia” tych instrumentów, aby nie powiększać obciążenia zadłużeniem; ubolewa, że wiele państw członkowskich UE nie osiągnęło celu wynoszącego 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) w odniesieniu do ODA do 2015 r.; ubolewa, że niektóre państwa członkowskie, takie jak Finlandia, Dania, Luksemburg i Francja, obniżyły wskaźnik procentowy pomocy rozwojowej; apeluje do wszystkich partnerów o pełne wywiązanie się ze zobowiązań;
15. przypomina, że cele rozwoju na okres po wygaśnięciu umowy z Kotonu powinny uwzględniać fakt, że handel wpływa na kobiety i mężczyzn w odmienny sposób, zwłaszcza w państwach AKP, i zapewnić właściwy środek służący złagodzeniu wszelkich ewentualnych negatywnych skutków;
16. uznaje znaczenie EFR jako centralnego instrumentu współpracy na rzecz rozwoju z państwami AKP oraz wartość niektórych jego cech charakterystycznych, takich jak zapewnianie znaczącej części pomocy dla krajów LDC oraz współpraca w zakresie opracowania krajowego dokumentu programowania; podkreśla znaczenie przewidywalności zasobów oraz elastyczności i efektywności w ich wykorzystywaniu;
17. z zaniepokojeniem zauważa, że pomoc UE przeznaczona na finansowanie kosztów dostosowań umów o partnerstwie gospodarczym nie jest nową i dodatkową formą pomocy, ale pochodzi z istniejących środków w ramach EFR, w związku z czym byłaby zapewniana kosztem przychodów przeznaczanych w innym przypadku na zdrowie, kształcenie i ochronę socjalną;
18. zwraca uwagę, że ODA stanowi tylko jedno z dostępnych źródeł finansowania na rzecz rozwoju; wzywa państwa AKP i UE do zbadania innych konkretnych sposobów na mobilizację koniecznych środków, w tym poprzez większe zaangażowanie sektora prywatnego w handel i inwestycje ukierunkowane na rozwój, przy jednoczesnym wzmocnieniu mechanizmów zdolności fiskalnej i mobilizacji zasobów krajowych oraz tworzeniu międzynarodowego środowiska zachęcającego do działania na rzecz rozwoju poprzez zwalczanie oszustw podatkowych, unikania opodatkowania i nielegalnych przepływów finansowych; podkreśla, że szczupłe publiczne środki pomocowe powinny wspierać inwestycje publiczne w krajach przyjmujących, od których nie oczekuje się osiągnięcia zysków finansowych w krótkiej lub średniej perspektywie;
19. przypomina ponadto, że inwestycje prywatne nie powinny zastępować ODA, natomiast partnerstwa publiczno-prywatne finansowane przez mechanizmy łączenia powinny być w każdym przypadku dostosowywane do krajowego planu rozwoju państwa przyjmującego oraz podlegać solidnym ramom regulacyjnym dotyczącym odpowiedzialnego finansowania, w tym w zakresie zwrotu kosztów i dystrybucji zysków;
20. podkreśla, że cele zrównoważonego rozwoju powinny stymulować tworzenie nowych, kreatywnych form współpracy AKP-UE, które są wspierane przez UE w innych państwach trzecich i ukierunkowane na zmniejszenie obecnego wykorzystywania zasobów naturalnych oraz promowanie rozwoju gospodarczego, społecznego i środowiskowego poprzez właściwe wykorzystywanie źródeł odnawialnych oraz inwestowanie w źródła odnawialne; przypomina o znaczeniu wkładu wniesionego w powodzenie konferencji ONZ w sprawie zmian klimatu (COP 21) w Paryżu w 2015 r. w celu zapewnienia państwom AKP pomocy w obniżeniu emisyjności ich gospodarek, które są całkowicie uzależnione od wykorzystywania paliw kopalnych;
21. zwraca uwagę, że przyszła kompleksowa współpraca AKP-UE musi opierać się na podejściu opartym na współpracy, kreatywnych i odpowiedzialnych metodach oraz innowacyjnych działaniach, a także umożliwiać państwom AKP większą efektywność i widoczność, przy uwzględnieniu specyfiki krajowej i regionalnej każdego z nich, oraz na zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych stron w procesy negocjowania i wdrażania umowy o partnerstwie gospodarczym, aby zapewnić lokalną odpowiedzialność oraz spójność w zakresie kolejnych strategii i skuteczne działania następcze;
22. podkreśla, że konieczne jest uwzględnianie roszczeń odpowiednich przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w całym procesie wdrażania umów o partnerstwie gospodarczym i podczas opracowywania ram po wygaśnięciu umowy z Kotonu;
23. zwraca uwagę, że dyskusja na temat okresu po wygaśnięciu umowy z Kotonu będzie okazją do dokładnej analizy osiągnięć i porażek obecnej umowy w odniesieniu do zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego w państwach AKP; podkreśla konieczność posiadania wyrazistego rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju w przyszłej strategii handlowej AKP-UE i przejrzystych procedur konsultacji;

24. wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami na temat ogromnych luk między środkami przyznanymi państwom AKP w ramach EFR a rzeczywistymi wypłatami; wzywa Komisję do zwiększenia przejrzystości, monitorowania i skuteczności pomocy, a także do dopilnowania, aby pomoc rozwojowa docierała do najbardziej potrzebujących; wzywa ponadto Komisję do ścisłego monitorowania tej kwestii i regularnego sporządzania szczegółowych sprawozdań dotyczących wydatkowania i przydzielania środków pomocowych;
25. wzywa Komisję do wspierania rozwijających się państw AKP w ich dążeniach do propagowania uczciwej konkurencji oraz do ustanowienia odpowiednich regulacyjnych i krajowych ram prawnych we współpracy w ramach inicjatyw Konferencji Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju (UNCTAD), Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) i Międzynarodowej Sieci Konkurencji (ICN), jako strategicznego narzędzia mającego na celu zwiększenie wymiany handlowej, stymulowaniu wzrostu i poprawę opieki społecznej;
26. podkreśla, że należy zapewnić, by żadne państwo AKP nie było pozostawione w gorszej sytuacji i by ograniczenie ubóstwa, zrównoważony rozwój i tworzenie miejsc pracy były centralnym elementem każdego przyszłego partnerstwa;
27. podkreśla, że tworzenie miejsc pracy, zwłaszcza zielonych miejsc pracy i tych związanych z gospodarką o obiegu zamkniętym, stanowić będzie trzon przyszłych stosunków gospodarczych między AKP i UE; uznaje w związku z tym strategiczną rolę sektora rolnictwa i hodowli zwierząt gospodarskich, który zmaga się z poważnymi wyzwaniami, takimi jak zmiana klimatu, niestabilność cen i zgodność z normami handlowymi dotyczącymi bezpieczeństwa produkcji, w którym zatrudniona jest większość ludności państw AKP i który wymaga szczególnej uwagi;
28. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, parlamentom regionalnym i narodowym oraz organizacjom regionalnym mającym związki z państwami AKP, a także Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu (EBI).

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sposobów poprawy warunków ekonomicznych i socjalnych w krajach rozwijających się, w tym przez wkład przedsiębiorstw rodzinnych, w celu zapobiegania katastrofom zdrowotnym

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Brukseli (Belgia) w dniach 7–9 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) ⁽²⁾, w szczególności jej art. 21, a także zmiany wprowadzone do umowy z Kotonu w latach 2005 i 2010 ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie wybuchu epidemii gorączki krwotocznej ebola ⁽⁴⁾,
- uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 zawierający cele zrównoważonego rozwoju przyjęty w dniu 25 września 2015 r. podczas Szczytu Zrównoważonego Rozwoju ONZ, który odbył się w Nowym Jorku w Stanach Zjednoczonych,
- uwzględniając dokument końcowy trzeciej Międzynarodowej Konferencji ONZ w sprawie Finansowania Rozwoju, która odbyła się w dniach 13–16 lipca 2015 r. w Addis Abebie,
- uwzględniając rezolucję ustawodawczą Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lipca 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wdrożenia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych ⁽⁵⁾,

---

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 grudnia 2015 r. w Brukseli (Belgia).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 160 z 13.5.2015, s. 42.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0312.

- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2015 r. w sprawie wniosków, jakie należy wyciągnąć na przyszłość z kryzysu spowodowanego wirusem ebola,
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 18 września 2014 r. w sprawie reakcji UE na wybuch epidemii gorączki krwotocznej ebola ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając brukselskie wnioski i zalecenia w sprawie zdrowia w kontekście Agendy rozwoju po 2015 r. w państwach AKP, przyjęte na 2. posiedzeniu ministrów zdrowia AKP, które odbyło się w dniach 25–26 lutego 2015 r. w Brukseli w Belgii,
  - uwzględniając instrument inwestycyjny Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz wsparcie oferowane państwom AKP przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI),
  - uwzględniając wielostronną umowę między właściwymi organami zawartą na forum Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), podpisaną w dniu 29 października 2014 r., dotyczącą automatycznego przekazywania informacji w sprawach podatkowych,
  - uwzględniając sprawozdanie Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) pt. „Food wastage footprint – Impacts on natural resources” („Ślad marnotrawstwa żywności – wpływ na surowce naturalne”), opublikowane w 2013 r.,
- A. mając na uwadze, że OECD szacuje, iż światowa branża finansowa stanowi 12 %–19 % ogółu światowej gospodarki i że obrót na rynku walutowym wynosi obecnie średnio 5,5 bln USD dziennie, a do 2019 r. osiągnie według przewidywań poziom 7,8 bln USD dziennie; mając na uwadze, że łączna wartość globalnego rynku dłużnych papierów wartościowych wynosi 78 bln USD, a wartość rynkowa brutto otwartych instrumentów pochodnych wynosi 20,9 bln USD, przy wartości nominalnej 630 bln USD;
- B. mając na uwadze, że katastrofy zdrowotne stwarzają poważne wyzwania społeczne i gospodarcze w dotkniętych nimi krajach; mając na uwadze, że wybuch epidemii gorączki krwotocznej ebola miał destrukcyjny wpływ na gospodarkę Gwinej, Liberii i Sierra Leone oraz pogрузzył te kraje w jeszcze głębszej recesji;
- C. mając na uwadze, że z badań przeprowadzonych przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Bank Rozrachunków Międzynarodowych wynika, że poziom rozwoju sektora finansowego jest korzystny jedynie w pewnym zakresie, po przekroczeniu którego może ograniczać i tłumić ogólny wzrost gospodarczy w innych sektorach, takich jak rolnictwo, oraz że szybko rozwijający się sektor finansowy ma szkodliwy wpływ na wzrost zagregowanej produktywności;
- D. mając na uwadze, że postęp technologiczny w branży finansowej i przejście na scentralizowane systemy handlowe utrudniły ukrywanie transakcji;
- E. mając na uwadze, że 51 członków OECD oraz członkowie grupy G-20 w dniu 29 października 2014 r. w Berlinie podpisali wielostronną umowę między właściwymi organami o wdrożeniu automatycznej wymiany informacji finansowych w sprawach podatkowych w celu poprawienia przejrzystości podatkowej;
- F. mając na uwadze, że według szacunków 60 mln gospodarstw rolnych w państwach AKP generuje jedną trzecią ich PKB; mając na uwadze, że 50 mln z nich to małe gospodarstwa rodzinne, w których uprawia się średnio mniej niż 2 ha gruntów, przy czym w rolnictwie pracuje około 80 % ludności;
- G. mając na uwadze, że niewłaściwe odżywianie powoduje co roku śmierć 3,1 mln dzieci; mając na uwadze, że rocznie produkuje się około 4 mld ton żywności, z czego około jednej trzeciej jest marnotrawione, głównie ze względu na niewłaściwe metody zbioru plonów, przechowywania i transportu; mając na uwadze, że według szacunków FAO w 2009 r. w państwach AKP 23 % ogółu wyprodukowanej żywności – czyli około 545 Kcal na osobę dziennie – zostało utracone lub zmarnotrawione;
- H. mając na uwadze, że kraje rozwijające się potrzebują przestrzeni politycznej, by chronić powstające gałęzie przemysłu przed konkurencją, a także zasobów fiskalnych i pomocy technicznej, aby stymulować zróżnicowanie gospodarki;
- I. mając na uwadze, że MŚP i mikroprzedsiębiorstwa stanowią kościec światowej gospodarki, należą do podstawowych elementów gospodarki w krajach rozwijających się i są, obok dobrze funkcjonujących sektorów publicznych, czynnikiem kluczowym dla zwiększenia wzrostu gospodarczego, społecznego i kulturalnego; mając na uwadze, że MŚP, w szczególności te, których właścicielami są członkowie mniejszości lub kobiety, borykają się z ograniczonym dostępem do kapitału, zważywszy, że blisko połowa wszystkich MŚP w krajach rozwijających się twierdzi, że ograniczony dostęp do finansowania stanowi poważne utrudnienie i że każdego roku przedsiębiorstwa te zmagają się z niedoborem finansowania na poziomie około 200 mld EUR;

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0026.

- J. mając na uwadze, że nieodpowiednie systemy podatkowe mogą dyskryminować MŚP oraz przedsiębiorstwa rodzinne na korzyść przedsiębiorstw międzynarodowych, jednocześnie osłabiając sektor publiczny w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że kluczowym celem unijnej polityki rozwoju oraz samych podmiotów kształtujących politykę w państwach AKP musi być wzmocnienie istniejących struktur systemu podatkowego i tworzenie nowych, uwzględniających rzeczywistą sytuację nie tylko ekonomiczną, ale również społeczną krajów, w których są wdrażane, z naciskiem na zwalczanie uchylania się od opodatkowania, unikania opodatkowania oraz nielegalnych przepływów finansowych, jak również na ochronę i wspieranie rodzinnych MŚP i mikroprzedsiębiorstw;
- K. mając na uwadze, że międzynarodowe koncerny wykorzystują kraje rozwijające się do osiągnięcia wielkich zysków, nie stosując standardów, które obowiązują w ich krajach pochodzenia, korzystają ze swojej siły handlowej, by narzucić swoją wolę władzom krajów przyjmujących, i nie baczą na skutki swojej działalności;
- L. mając na uwadze, że w grudniu 2013 r. w Afryce Zachodniej wybuchła epidemia gorączki krwotocznej ebola, w wyniku której zarażeniu uległo 28 000 osób, a 11 000 zmarło; mając na uwadze, że międzynarodowa reakcja na epidemię była powolna i że dopiero 8 sierpnia 2014 r. Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) ogłosiła stan zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym;
- M. mając na uwadze, że w poszczególnych państwach AKP bezwzględnie konieczne jest stworzenie efektywnego systemu opieki zdrowotnej, zapewniającego całej ludności dostęp do wysokiej jakości usług, pracowników służby zdrowia, leków i technologii oraz wspieranego przez system finansowania, który chroni ludzi przed trudnościami finansowymi i ubożeniem w związku z kosztami opieki zdrowotnej;
- N. mając na uwadze, że w wielu krajach Afryki systemy opieki zdrowotnej i edukacji uległy pogorszeniu w związku z realizacją programów dostosowania strukturalnego narzuconych przez MFW i Bank Światowy, wymagających cięć budżetowych w sektorze publicznym;
- O. mając na uwadze, że ze względu na zacofanie społeczno-ekonomiczne w państwach AKP podejmowanych jest niewiele działań służących usprawnieniu profilaktyki zagrożeń dla zdrowia, podnoszenia wiedzy o tych zagrożeniach oraz budowie wystarczającej liczby ośrodków pomocy w przypadkach nagłych, zwłaszcza na obszarach oddalonych;
- P. mając na uwadze, że kształcenie jest niemożliwe bez wolności oraz że nie jest możliwy żaden postęp w obszarze kształcenia i szkolenia, jeśli nie wyeliminuje się cenzury i blokowania swobodnego dostępu do informacji;
- Q. mając na uwadze, że w państwach AKP brakuje silnego, dynamicznego, konkurencyjnego i pewnego własnych możliwości sektora prywatnego, kierowanego z wykorzystaniem nowoczesnej wiedzy i umiejętności, który może odgrywać decydującą rolę w gospodarce; mając na uwadze, że MŚP i przedsiębiorstwom rodzinnym brakuje niezbędnego wsparcia i nie poświęca się im właściwej uwagi;
- R. mając na uwadze, że w państwach AKP brakuje silnej, samowystarczalnej i partycypacyjnej gospodarki przynoszącej korzyści wszystkim i zapewniającej sprawiedliwy podział bogactwa narodowego za pośrednictwem budżetu państwa oraz odpowiedzialne wykorzystywanie zasobów naturalnych;
- S. mając na uwadze, że kształcenie to jeden z elementów odgrywających zasadniczą rolę w eliminacji ubóstwa, transformacji społeczno-kulturowej, stymulowaniu wzrostu gospodarczego, a w konsekwencji w poprawie stanu zdrowia, warunków życia i stylu życia większości ludzi;
- T. mając na uwadze, że stabilizacja polityczna wynikająca z pokoju i bezpieczeństwa jest podstawowym warunkiem poprawy sytuacji gospodarczej i społecznej oraz zapobiegania chorobom epidemicznym i katastrofom zdrowotnym;
1. przypomina, że wiele z 79 państw AKP ma długą historyczną tradycję stosunków z państwami UE, w związku z czym UE powinna przykładać specjalną wagę do swojej współpracy z państwami AKP; że państwa UE i AKP to łącznie 106 państw o liczbie ludności wynoszącej ponad 1,4 mld; że w UE panuje wprawdzie dobrobyt i jest ona wysoko rozwinięta, jednak jej stopa wzrostu sytuuje się na poziomie poniżej 2 % rocznie, że tempo wzrostu w państwach AKP jest szybsze; oraz że UE i AKP wspólnie stanowią globalną siłę gospodarczą, która może konkurować na poziomie światowym;
  2. proponuje ustanowienie funduszu, do którego trafiałaby połowa wpływów pochodzących z poboru podatku od transakcji finansowych, który byłby wykorzystywany wyłącznie na rzecz państw AKP o niskich dochodach; uważa, że znaczną część można by przeznaczyć na mikrofinansowanie dynamicznej infrastruktury MŚP i przedsiębiorstw rodzinnych w tych państwach, a także na zdrowie, kształcenie, infrastrukturę transportową i energetyczną, aby skuteczniej reagować na katastrofy zdrowotne, takie jak epidemia gorączki krwotocznej ebola, a także minimalizować przepływy migracyjne młodych ludzi, które powodują drenaż mózgow, tzn. odpływ bardzo potrzebnego potencjału kapitału ludzkiego; wzywa państwa AKP do walki z korupcją, wzmocnienia własnych systemów podatkowych oraz do rozwiązania problemu nielegalnych przepływów finansowych w ścisłej współpracy z UE; uważa, że redukcja długu mogłaby zostać zastosowana w przypadku tych państw AKP, które mają trudności z jego spłaceniem z powodu ubóstwa;

3. zauważa, że w wielu państwach AKP uchylanie się od opodatkowania stanowi duży problem, który kosztuje budżet publiczny miliardy euro;
4. przypomina, że rodzinne gospodarstwa rolne, które stanowią najpowszechniejszy model rolnictwa na świecie, odgrywają kluczową rolę w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju: znacząco przyczyniają się do bezpieczeństwa żywnościowego, walki z erozją gleby i utratą różnorodności biologicznej oraz do łagodzenia zmiany klimatu, zapewniając jednocześnie miejsca pracy; podkreśla w związku z tym, że UE powinna wspierać zrównoważone rolnictwo na całym świecie jako środek zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego i godnego życia oraz godziwych dochodów dla rolników; przypomina o odpowiedzialności UE za dawanie przykładu na własnym obszarze przez pełne uwzględnianie kwestii społecznych i środowiskowych w produkcji rolnej oraz wzmacnianie rozwoju obszarów wiejskich z korzyścią dla lokalnych społeczności; w szczególności apeluje, aby UE zobowiązała się, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, do zasadniczego zwrotu ku agroekologii jako metodzie zwiększenia odporności i zrównoważenia systemów żywnościowych;
5. wzywa UE do stworzenia unijnego programu finansowania (DEVETAX 2030), aby zapewnić specjalną pomoc w tworzeniu struktur podatkowych we wschodzących gospodarkach rynkowych oraz aby wesprzeć kraje rozwijające się w utworzeniu nowych urzędów podatkowych na szczeblu regionalnym do 2030 roku;
6. uważa ponadto, że można również finansować formy aktywnego wsparcia, takie jak minimalny dochód dla osób żyjących w ubóstwie i wykluczonych społecznie, a także ocenić możliwość zwiększenia finansowania społecznościowego w celu propagowania przedsiębiorczości, zwłaszcza wśród ludzi młodych;
7. wzywa banki rozwoju, w tym EBI, do zaproponowania, we współpracy z rządami państw AKP korzystających z pomocy, instrumentu w zakresie mikro kredytów celem dotowania pożyczek dla rodzinnych gospodarstw rolnych za pomocą niewielkich pożyczek służących poprawie produktywności i zmniejszeniu marnotrawstwa żywności; podkreśla, że mikrofinansowanie przyczynia się do tworzenia lepszych warunków pracy dla kobiet; wzywa rządy państw AKP do ułatwiania i wspierania tworzenia organizacji rolników, w tym spółdzielni; wyraża zaniepokojenie faktem, że zawłaszczanie gruntów oraz wielkoobszarowe gospodarstwa rolne mogą zagrażać lokalnym mieszkańcom, ponieważ mogą prowadzić do krótkoterminowej nadmiernej eksploatacji ziemi, która następnie zostanie porzucona;
8. zauważa, że domostwa ponad 40 % ludności świata wciąż nie są przyłączone do sieci wodociągowej; zauważa, że 1,5 mln zgonów rocznie jest spowodowanych skażeniem wody, a wodę na obszarach wiejskich, która jest najbardziej zagrożona, można uzdatnić do picia po najniższych kosztach przez wiercenie otworów studziennych i stosowanie tabletek chlorowych; uważa, że MŚP są znacznie bardziej oszczędne pod względem zużycia wody niż duże przedsiębiorstwa lub wielonarodowe korporacje; apeluje do państw AKP o stosowanie kar pieniężnych wobec zanieczyszczających, aby zwalczać zanieczyszczanie wody;
9. zachęca do wykorzystywania programów inwestycyjnych dla przedsiębiorstw rodzinnych dzięki przystępnym i stabilnym kredytom; podkreśla istotną i pozytywną rolę, jaką odgrywają kobiety w przedsiębiorstwach rodzinnych;
10. wzywa rządy do stworzenia warunków sprzyjających rozwojowi gospodarczemu oraz do opracowania odpowiednich strategii i polityk w celu stymulowania rozwoju sektora prywatnego w ujęciu ogólnym, a w szczególności MŚP oraz przedsiębiorstw rodzinnych;
11. wzywa do zagwarantowania wszystkim narodom prawa do suwerenności żywnościowej;
12. przypomina, że globalizacja osłabia zdolność państw do generowania krajowych dochodów rządowych oraz do decydowania o własnej strukturze podatkowej; zauważa, że zwiększenie mobilności kapitału, w połączeniu z szeroko rozpowszechnionym wykorzystaniem rajów podatkowych, znacznie zmieniło warunki opodatkowania dochodów i majątku, że szkoda dla sprawiedliwości systemu podatkowego; w związku z tym podkreśla, że skuteczna mobilizacja zasobów krajowych oraz wzmocnienie systemów podatkowych będą niezbędnym czynnikiem poprawy warunków gospodarczych i społecznych w krajach rozwijających się, między innymi przez większe wsparcie dla MŚP; w tym celu apeluje do UE o unowocześnienie jej pomocy finansowej i technicznej w krajach rozwijających się;
13. zauważa, że chociaż od 1990 r. znacząco zmniejszyła się umieralność dzieci, to ostatnie dane UNICEF wskazują, że każdego roku około 6,3 mln dzieci poniżej piątego roku życia umiera z przyczyn, którym w dużej mierze można było zapobiec, a trzy czwarte tych zgonów powodują zapalenie płuc, biegunka, malaria i problemy zdrowotne niemowląt, takie jak asfiksja i infekcje, na które znane są tanie leki, że osoby ubogie są najbardziej narażone i zmagają się zarówno z nieproporcjonalnie wysokim obciążeniem chorobami, jak i z większymi trudnościami w dostępie do opieki zdrowotnej, że poprawa zdrowia dzieci wymaga przyjęcia kompleksowego i zintegrowanego podejścia obejmującego łącznie wiele czynników, w tym dostępność podstawowych usług zdrowotnych, dostęp do czystej wody, infrastruktury sanitarnej i środków higieny, odżywianie i edukację;

14. wzywa do zaprzestania wykupu gruntów rolnych oraz do opracowania polityki dostępu ludności wiejskiej do ziemi, wody i materiału siewnego;
15. zauważa, że nadal co roku 140 000 dzieci umiera na odrę, chociaż można zapobiegać tej chorobie, stosując podwójną dawkę niedrogiej szczepionki; apeluje do wspólnoty międzynarodowej o kontynuowanie kampanii eliminacji odrę;
16. wzywa do prowadzenia polityki rozwoju rolnictwa na małą skalę i rodzinnych gospodarstwach rolnych w celu zaopatrywania rynków lokalnych i regionalnych;
17. wzywa rządy krajowe, Unię Afrykańską i UE do opracowania i wdrożenia konkretnych głównych programów ochrony zdrowia publicznego – na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym – aby podkreślić prewencyjny i zrównoważony charakter systemów opieki zdrowotnej;
18. uważa, że potrzebna jest polityka wsparcia i rozwoju tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
19. wzywa UE do wspierania i propagowania krajowego kształcenia medycznego w państwach AKP, aby powstrzymać drenaż mózgowi oraz zwiększyć liczbę pracowników w systemach opieki zdrowotnej tych państw, w tym pediatrów, dermatologów, okulistów i specjalistów w dziedzinie chorób tropikalnych, jak również położnych i chirurgów;
20. podkreśla, że dialog społeczny ma kluczowe znaczenia dla zapewnienia efektywnego zaangażowania sektora prywatnego w rozwój; podkreśla odpowiedzialność krajów rozwijających się za wspieranie dialogu społecznego między pracodawcami z sektora prywatnego, pracownikami i rządami krajowymi, jako sposobu na poprawę sprawowania rządów i zwiększanie stabilności państwa; w szczególności apeluje do krajów rozwijających się, aby zapewniły rozszerzenie dialogu społecznego na strefy przetwórstwa eksportowego i klastry przemysłowe;
21. uważa, że międzynarodowa reakcja na epidemię eboli była niewystarczająca i pokazała brak gotowości do reagowania na epidemie i pandemie; wzywa do powołania stałego europejskiego zespołu szybkiego reagowania, złożonego z ekspertów, grup wsparcia laboratoryjnego, epidemiologów i infrastruktury logistycznej, która mogłaby być wykorzystana w jak najkrótszym czasie i obejmowałaby m.in. mobilne laboratoria; w szerszym kontekście uważa, że budowanie odporności systemu opieki zdrowotnej w perspektywie długoterminowej wymaga między innymi: (i) inwestowania zasobów w podstawowe usługi zdrowotne, (ii) zapewnienia bezpiecznej i wysokiej jakości opieki zdrowotnej poprzez zwiększenie środków na szkolenia, nadzorowanie i stosowne wynagrodzenia pracowników służby zdrowia oraz umożliwienie dostępu do bezpiecznych leków, (iii) zaangażowania lokalnych zainteresowanych stron i społeczności w działania prowadzone w ramach sytuacji kryzysowych oraz w planowanie rozwoju; apeluje do międzynarodowych darczyńców o zwiększenie oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) dla tych krajów w formie systemów krajowych, takich jak wsparcie budżetowe;
22. zauważa, że istniejące modele oparte na najlepszych praktykach, na przykład model profilaktyki polio (lub kampanii przeciwko polio), mogą służyć za ogólne modele rozwoju nowych struktur w zarządzaniu kryzysowym i zarządzaniu katastrofami zdrowotnymi oraz ogólnie w sektorze ochrony zdrowia;
23. podkreśla, że szczepionki są najbardziej opłacalnym sposobem zapobiegania chorobom zakaźnym takim jak gorączka krwotoczna ebola, oraz ich zwalczania; apeluje, aby społeczność zajmująca się działalnością badawczo-rozwojową inwestowała w opracowywanie szczepionek przeciwko chorobom zakaźnym, które najczęściej dotyczą ubogich, ale mają zdolność do transgranicznego rozprzestrzeniania się;
24. zachęca państwa AKP do wprowadzenia mechanizmów zapobiegania zagrożeniom dla zdrowia, w tym programów podnoszenia wiedzy, oraz do priorytetowego traktowania budowania ośrodków opieki zdrowotnej z niezbędnym personelem i infrastrukturą medyczną przede wszystkim na obszarach oddalonych i obszarach, na których występują niekorzystne warunki;
25. uważa, że polityka zapobiegania eboli i innym chorobom powinna koniecznie obejmować dostęp ludności do zdrowej żywności w wystarczającej ilości, wody pitnej i kanalizacji oraz wzmocnienie publicznych systemów opieki zdrowotnej;
26. uważa, że w walce z epidemiami takimi jak ebola szczególnie ważną rolę powinno odgrywać zapobieganie zarażeniom; dlatego też uważa, że należy organizować szeroko zakrojone szkolenia dla personelu medycznego, pielęgniarek i innych pracowników służby zdrowia, z udziałem przedstawicieli szkolnictwa, aby dostarczyć jak najwięcej informacji o konieczności przestrzegania norm sanitarnych i zasad zachowania w życiu codziennym mających na celu zapobieganie zarażeniu;

27. zauważa, że marnotrawienie żywności przynosi rolnikom utratę dochodów oraz powoduje marnotrawienie zasobów, takich jak woda i grunty, gdy tymczasem liczba ludności na świecie ma wzrosnąć z 7,3 mld w 2015 r. do 9,5 mld w 2050 r., czemu towarzyszy wzrost zapotrzebowania na żywność, że trzy czwarte marnotrawienia żywności w państwach AKP ma miejsce na etapie produkcji, przeladunku i przechowywania, czemu można zaradzić przez wprowadzenie tanich rozwiązań niewymagających zaawansowanych technologii; gdyby w państwach AKP marnotrawienie żywności na wspomnianych etapach zredukowano do poziomów europejskich, PKB państw AKP zwiększyłby się o 2,6 % rocznie;
28. wzywa społeczność międzynarodową do wypełnienia zobowiązań dotyczących wsparcia odbudowy społecznej i gospodarczej po epidemii gorączki krwotocznej ebola w najbardziej dotkniętych nią państwach Afryki Zachodniej (Gwinei, Liberii i Sierra Leone), w szczególności zobowiązań uzgodnionych na konferencji wysokiego szczebla w Brukseli: „Ebola: od kryzysu do odbudowy”, która odbyła się dnia 3 marca 2015 r.;
29. wzywa kraje Unii Europejskiej, aby wspierały wdrażanie programów szkoleniowych dotyczących profilaktyki zdrowotnej, nie tylko przyznając środki finansowe, ale również propagując prawdziwą kulturę profilaktyki w krajach AKP;
30. zauważa, że większość przedsiębiorstw rodzinnych to MŚP, że poprawiają one społeczno-ekonomiczny status rodzin w słabiej rozwiniętych regionach i na obszarach wiejskich, że dla przedsiębiorstw rodzinnych głównym celem nie jest poziom zysków;
31. odnotowuje, że MŚP zatrudniają najwięcej ludzi i płacą najwięcej podatków w państwach AKP, ich wzrost jest silnie pobudzany niż w przypadku dużych przedsiębiorstw, gdy ich wymogi kapitałowe są zaspokajane, i proporcjonalnie zapewniają więcej miejsc pracy, większe dochody i wyższe przychody podatkowe za te same inwestycje;
32. wzywa do rozwijania dualnego systemu kształcenia, gdzie staże w przedsiębiorstwach połączone są z kształceniem zawodowym w technikum, tak aby przekazywane umiejętności mogły być testowane w praktyce, z zachętami dla przedsiębiorstw, takimi jak zwolnienia podatkowe za przyjmowanie studentów na staże, bez obniżania całkowitych przychodów podatkowych; apeluje o wdrożenie efektywnych, skutecznych i przejrzystych programów antykorupcyjnych, aby zapobiegać drenażowi mózgow;
33. wzywa UE do uczynienia ścisłej współpracy MŚP i przedsiębiorstw rodzinnych w Unii Europejskiej oraz w państwach AKP wyraźnym celem polityki w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; wzywa do ustanowienia sieci partnerstwa UE-AKP w celu tworzenia selektywnych programów pilotażowych w państwach AKP, w ramach których młodzi przedsiębiorcy i podmioty rozpoczynające działalność gospodarczą dostaną szansę rozwoju zawodowego w gospodarkach wschodzących oraz możliwość współpracy z europejskimi instytutami badawczymi lub przedsiębiorstwami;
34. zachęca państwa AKP do włączenia kształcenia technicznego i zawodowego do ich strategii rozwoju umiejętności z uwzględnieniem przemysłu, aby zagwarantować, że między innymi przedsiębiorczość zostanie włączona do wysokiej jakości programów szkoleniowych;
35. wzywa do rozwoju systemu edukacji publicznej z programami edukacyjnymi, uzależnionego od potrzeb i priorytetów każdego państwa;
36. uważa, że konieczne jest uregulowanie systemu staży i praktyk, obejmujące zrównanie ich z innymi formami pracy i zapewnienie niezbędnej ochrony wynagrodzenia, aby wyeliminować wszelkiego rodzaju nadużywanie tych instrumentów;
37. zachęca do wzmocnienia ducha przedsiębiorczości w zgodzie z zasadami zrównoważonego rozwoju wśród młodych ludzi w państwach AKP, gdzie ponad 75 % ludności nie przekroczyło 25 roku życia, poprzez zachęcanie do większego ukierunkowania kształcenia w szkołach na potrzeby przedsiębiorstw i do tworzenia skutecznej działających partnerstw uniwersyteckich i programów wymiany Erasmus; wzywa do wprowadzenia szkoleń i programów wymiany dla nauczycieli, aby pomóc poprawić jakość i zapewnienie kształcenia w państwach AKP; w celu wsparcia edukacji szkolnej, wzywa kraje AKP do dołożenia wszelkich starań, aby zapewnić wszystkim dzieciom dostęp do bezpłatnej edukacji wysokiej jakości, ze szczególnym uwzględnieniem grup najbardziej narażonych na ubóstwo i wykluczenie społeczne;

38. apeluje do państw AKP o stworzenie systemów gospodarczych opartych na zasadzie sprawiedliwości społecznej, samowystarczalności, publicznego uczestnictwa – systemów działających głównie w oparciu o rozwój zasobów ludzkich i naturalnych tych państw oraz ich odpowiedzialne wykorzystywanie, w sposób gwarantujący zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu; rządy powinny tworzyć strategie polityczne służące ludziom ubogim, zorientowane na wyniki, zachęcające do prywatnych inicjatyw, konkurencji i inwestowania, promujące zdobywanie wiedzy i umiejętności oraz zwiększające produktywność, zapewniające sprawiedliwą i odpowiednią dystrybucję wszystkich podstawowych usług i wspierające oraz wzmacniające międzynarodową współpracę gospodarczą i międzynarodowe inwestycje;
39. apeluje do UE i państw AKP o promowanie etycznych zasad prowadzenia działalności gospodarczej jako podstawy dla przyszłych rynków międzynarodowych oraz o podejmowanie wszelkich możliwych działań w celu zwalczania korupcji oraz nielegalnych przepływów finansowych; wzywa wszystkie państwa AKP do wdrożenia skutecznych, efektywnych i przejrzystych programów antykorupcyjnych; zauważa, że świadomość etyczna powinna kształtować się w młodości, w związku z czym apeluje do państw AKP, aby brały pod uwagę to zagadnienie w swoich programach kształcenia na wszystkich poziomach kształcenia, od podstawowego do uniwersyteckiego;
40. przypomina, że zasadniczym celem działań EBI z zakresu finansowania realizowanych za pomocą gwarancji udzielonej EBI przez UE w krajach rozwijających się jest zmniejszenie i, w dłuższej perspektywie, eliminacja ubóstwa; w szczególności podkreśla, że EBI oraz europejskie instytucje finansowania rozwoju powinny współpracować wyłącznie z pośrednikami finansowymi, którzy nie prowadzą działalności w centrach offshore, charakteryzują się znaczną odpowiedzialnością za rozwój swojego regionu i są przygotowani do wdrożenia prorozwojowego podejścia uwzględniającego specyfikę MŚP w poszczególnych krajach, gdzie prowadzone są działania;
41. uważa, że należy zapewnić sprawiedliwy i swobodny dostęp do wysokiej jakości kształcenia na wszystkich poziomach w krajach rozwijających się, zwłaszcza w odniesieniu do umiejętności czytania i pisania; że należy zapewnić umiejętności z zakresu przedsiębiorczości, a w szczególności kształcenie techniczne i szkolenie zawodowe; że za istotne należy uznać wykorzystywanie technologii informacyjno-komunikacyjnych w kształceniu i rozwijaniu umiejętności; że wszystkie szkoły powinny mieć dostęp do komputerów i odpowiednich zasobów, a także do źródła energii wystarczającego na pokrycie ich własnego zapotrzebowania; uważa, że należy dopilnować, aby materiały edukacyjne uwzględniały specyfikę danego kraju i aby nauka odbywała się w językach urzędowych danego kraju; oraz że należy podejmować wysiłki, aby przy poszerzeniu zasobów kadrowych osiągnąć równość płci;
42. zauważa, że w przeszłości pożyczki Banku Światowego dla państw AKP były regulowane standardami, które nie uwzględniały w wystarczającym stopniu szczególnych potrzeb tych państw; odnotowuje ponadto, że niektóre projekty Banku Światowego przynosiły większe korzyści krajom będącym darczyńcami niż krajom będącym beneficjentami; zauważa też, że kraje rozwijające się są zagrożone popadnięciem w długi z powodu niektórych warunków narzucanych przez Bank Światowy, i domaga się, by wyeliminowano tę praktykę;
43. zobowiązuje swoich współpracowników do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, Bankowi Światowemu i Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie migracji, praw człowieka i uchodźców ze względów humanitarnych

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Brukseli (Belgia) w dniach 7–9 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu, w szczególności jej art. 13, na którym opiera się dialog w kwestiach migracji między AKP i UE,

---

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 grudnia 2015 r. w Brukseli (Belgia).

- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z Banjul przyjętą przez Zgromadzenie Organizacji Jedności Afrykańskiej w dniu 27 czerwca 1981 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację Rady AKP-UE z czerwca 2010 r. w sprawie migracji i rozwoju,
- uwzględniając sprawozdanie na temat dialogu w sprawie migracji i rozwoju podjętego w latach 2011–2012 zatwierdzone przez Radę Ministrów AKP-UE podczas 37. sesji, która odbyła się w Port Vila w dniu 14 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając utworzenie Obserwatorium Migracji AKP,
- uwzględniając wspólną strategię UE-Afryka,
- uwzględniając kluczową deklarację polityczną i plan działań na lata 2014–2017 dotyczące migracji i mobilności poparte przez szefów państw lub rządów podczas 4. szczytu UE–Afryka, który odbył się w kwietniu 2014 r.,
- uwzględniając deklarację rzymską oraz program na lata 2015–2017 przyjęty podczas 4. europejsko-afrykańską konferencję ministerialną w sprawie migracji i rozwoju, która odbyła się w listopadzie 2014 r.,
- uwzględniając inicjatywę w sprawie szlaku migracyjnego Róg Afryki-UE przyjętą w dniu 28 listopada 2014 r.,
- uwzględniając regionalny plan działania na rzecz Sahelu na lata 2015–2020 przyjęty przez radę w dniu 20 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając szczyt UE-Afryka w sprawie migracji, który odbył się w dniach 11–12 listopada 2015 r., oraz przyjęcie wspólnej deklaracji i planu działania,
- uwzględniając dialog wysokiego szczebla Narodów Zjednoczonych w sprawie migracji międzynarodowej i rozwoju z dnia 3 października 2013 r. oraz wspólną deklarację Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, a także państw AKP w tej samej sprawie,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 2240 dotyczącą zwalczania rozpowszechnionych ostatnio praktyk związanych z przemytem ludzi i handlem ludźmi na otwartych wodach Morza Śródziemnego i związanych z tym zagrożeń dla życia ludzkiego,
- uwzględniając roczne sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów, w szczególności sprawozdanie z kwietnia 2013 r. odnoszące się do zarządzania granicami zewnętrznymi UE i jego wpływu na prawa człowieka przysługujące migrantom, a także sprawozdanie z kwietnia 2014 r. w sprawie wyzysku pracowników migrujących,
- uwzględniając inicjatywę UNHCR dotyczącą centralnego obszaru Morza Śródziemnego oraz propozycje UNHCR dotyczące rozwiązania kwestii osób ubiegających się o azyl, uchodźców i migrantów przybywających obecnie i w przyszłości do Europy,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 października 2015 r. dotyczące planu działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020,
- uwzględniając Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
- uwzględniając konwencję genewską z 1951 r. oraz dodatkowy protokół do niej,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka przyjętą w dniu 10 grudnia 1948 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji migrantów, uchodźców i osób ubiegających się o azyl, zwłaszcza rezolucji przyjętych w dniach 17 grudnia 2014 r., 29 kwietnia 2015 r. oraz 10 września 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady z dnia 29 września 2015 r. zatytułowany „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki operacyjne, budżetowe i prawne w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji”,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady z dnia 14 października 2015 r. zatytułowany „Zarządzenie kryzysem związanym z uchodźcami: stan realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji”,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 21 grudnia 1965 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 16 grudnia 1966 r.,

- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 20 listopada 1989 r., oraz protokoły fakultatywne do niej,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 16 grudnia 1966 r.,
  - uwzględniając protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 10 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 18 grudnia 1979 r.,
  - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r.,
  - uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. oraz decyzję Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiające środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji,
- A. mając na uwadze, że brak stabilności politycznej, społecznej i gospodarczej, pogorszenie koniunktury gospodarczej, złe zarządzanie, brak bezpieczeństwa, naruszanie praw człowieka, represje polityczne, kryzysy humanitarne i katastrofy naturalne, a także zwiększające się różnice pod względem warunków życia to główne przyczyny migracji ludności;
- B. mając na uwadze, że około trzy czwarte z szacowanej liczby 232 mln międzynarodowych migrantów to obywatele państw niebędących członkami OECD, a jedna trzecia mieszka w krajach o niskich lub średnich dochodach; mając na uwadze, że ponad 10 mln uchodźców znajduje się w przedłużających się sytuacjach w krajach rozwijających się;
- C. mając na uwadze, że niestabilność w regionie, naruszanie praw człowieka i trwające konflikty są źródłem bezprecedensowego kryzysu humanitarnego, który doprowadził do przesiedlenia 60 mln osób w 2014 r.;
- D. mając na uwadze, że właściwie zarządzana migracja może przynieść korzyści zarówno państwom UE, jak i państwom AKP, pomagając zaspokoić zapotrzebowanie na pracowników obecnie i w przyszłości oraz przyczyniając się do rozwoju wszystkich zainteresowanych państw; mając na uwadze, że wiele rządów w dalszym ciągu podtrzymuje iluzję o możliwości zatrzymania przepływów migracyjnych za pomocą niewłaściwego traktowania, uciążliwych procedur, ogrodzeń, a nawet jawnych naruszeń praw człowieka;
- E. mając na uwadze, że Światowy Szczyt Humanitarny, który odbędzie się w maju 2016 r., powinien zająć się kryzysami humanitarnymi w sposób kompleksowy;
- F. mając na uwadze, że Rada Ministrów AKP-UE uzgodniła w maju 2011 r., że należy kontynuować dialog w sprawie mobilności wykwalifikowanych pracowników, legalnej migracji, readmisji, wiz, przemytu migrantów i handlu ludźmi, praw migrantów i dokonywanych przez nich przekazów pieniężnych; mając na uwadze, że państwa AKP i UE zobowiązały się do poszanowania praw człowieka migrantów niezależnie od ich statusu imigracyjnego;
- G. mając na uwadze, że według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji w okresie do 2000 r. do 2015 r. co najmniej 22 000 osób zginęło podczas próby pokonania Morza Śródziemnego między Afryką Północną a Europą; mając na uwadze, że według danych Biura UNHCR w 2015 r. 2 800 kobiet, mężczyzn i dzieci uznano za zmarłe lub zaginione podczas próby przedostania się do Europy i znalezienia w niej schronienia; mając na uwadze, że zmiana klimatu sprawi, iż miliony osób staną się migrantami oraz że państwa UE i AKP muszą być gotowe na stawienie czoła związanym z tym konsekwencjom;
- H. mając na uwadze, że wedle szacunków Afryka traci w związku z emigracją ponad 70 000 wykwalifikowanych specjalistów każdego roku, co powoduje ogromny deficyt kapitału ludzkiego na tym kontynencie;
- I. mając na uwadze, że migracja na osi południe-południe nadal ma bardziej powszechny charakter niż migracja na osi południe-północ, ponieważ stanowi ok. dwie trzecie wszystkich przepływów migracyjnych; mając na uwadze, że według Biura UNHCR na świecie jest 60 mln wysiedleńców i uchodźców, z czego 80 % pochodzi z dziesięciu krajów, w których sytuacja jest niestabilna i gdzie toczą się wojny; mając na uwadze, że Biuro UNHCR prognozowało, że liczba osób dotkniętych przesiedleniami w Afryce w 2015 r. wyniesie 15 milionów; mając na uwadze, że 85 % uchodźców z krajów rozwijających się szuka schronienia w ich własnym regionie oraz mając na uwadze, że mimo tych ogromnych liczb prawo do ubiegania się o azyl i korzystania z niego jest w Afryce w znacznej mierze przestrzegane;

- J. mając na uwadze, że dyskryminacja i przemoc kierowana jest zwłaszcza przeciwko migrantom, uchodźcom i osobom ubiegającym się o azyl przy coraz wyraźniejszym nasilaniu się zjawiska ksenofobii, niechęci do migrantów, mowy nienawiści i przestępstw z nienawiści, które zaczynają budzić głęboki niepokój państw UE i państw AKP; mając na uwadze, że warunki w wielu obozach dla uchodźców na Bliskim Wschodzie i Afryce ulegają pogorszeniu oraz że często nie zapewnia się uchodźcom bezpieczeństwa;
- K. mając na uwadze szczególnie trudną sytuację kobiet i dziewcząt będących uchodźcami, które padają ofiarami handlu ludźmi, przymusowych małżeństw, wykorzystywania seksualnego i przemocy na tle płciowym; mając na uwadze, że UE w swoim planie działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020 w pełni zobowiązała się do uwzględniania równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet we wszystkich stosunkach zewnętrznych;
1. wyraża głębokie ubolewanie i smutek z powodu ofiar śmiertelnych wśród migrantów i osób ubiegających się o azyl w UE; nalega, by UE i państwa członkowskie uczyniły wszystko, co w ich mocy, aby zapobiegać dalszym śmiertelnym wypadkom na morzu i lądzie; wzywa UE, Frontex i państwa członkowskie do dopilnowania, aby wsparcie udzielane migrantom w niebezpiecznej sytuacji stanowiło część głównych priorytetów w ramach wdrażania rozporządzenia dotyczącego Eurosur;
  2. podkreśla konieczność przyjęcia przez UE i AKP wspólnego podejścia do migracji; przypomina, że zgodnie z art. 13 umowy o partnerstwie AKP-UE podpisanej w Kotonu w czerwcu 2000 r. „problem migracji jest tematem dogłębnego dialogu”;
  3. odnotowuje wynik szczytu w sprawie migracji, który odbył się w Valletcie w dniach 11–12 listopada 2015 r.; uważa, że ten szczyt powinien służyć jako punkt wyjścia dla rozwoju dalekosiężnej strategii UE-Afryka będącej odpowiedzią na ludzkie, społeczne i polityczne wyzwania wynikające z przepływów migracyjnych między Afryką a UE i koncentrującej się na przyczynach źródłowych;
  4. wzywa wszystkie państwa i podmioty niepaństwowe zaangażowane w konflikty do zaprzestania wszystkich ataków wymierzonych przeciwko ludności cywilnej, przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego i dopilnowania, aby ludność cywilna była chroniona, miała niezakłócony dostęp do opieki medycznej i pomocy humanitarnej oraz mogła bezpiecznie i z godnością opuścić obszary, na których szerzy się przemoc;
  5. wzywa społeczność międzynarodową, aby wykazała się gotowością stawienia czoła skali obecnych kryzysów oraz aby sfinansowała wysiłki humanitarne Biura UNHCR i innych organów zgodnie ze stwierdzonymi potrzebami;
  6. uważa, że rzeczywista odpowiedź na kryzysy migracyjne w UE i Afryce pochodzić będzie z zajęcia się – zgodnie z podejściem długoterminowym – ich przyczynami źródłowymi, a mianowicie ubóstwem, niestabilnością, nierównością, przestępczością zorganizowaną, konfliktami zbrojnymi, handlem ludźmi, prześladowaniami, naruszeniami praw człowieka, zmianą klimatu i klęskami żywiołowymi;
  7. wzywa UE do dalszego podejmowania wysiłków służących podtrzymywaniu rozwoju i demokratyzacji w krajach pochodzenia; nalega na UE i państwa AKP, by pomogły znaleźć trwałe rozwiązania polityczne w krajach objętych konfliktami oraz by nasiliły dialog polityczny obejmujący wszystkie aspekty praw człowieka w celu wsparcia pluralistycznych i demokratycznych instytucji, tworzenia odporności społeczności lokalnych oraz pobudzania rozwoju społecznego i demokratycznego w krajach pochodzenia i wśród ich mieszkańców;
  8. wzywa UE i państwa AKP do podjęcia konkretnych działań służących pobudzeniu rozwoju gospodarczego i zatrudnienia w celu znaczącego ograniczenia powszechnego obecnie ubóstwa i nierówności w dochodach; wyraża ubolewanie z powodu faktu, że wiele państw członkowskich UE nie zrealizowało celu dotyczącego zarezerwowania 0,7 % swojego dochodu narodu brutto na pomoc rozwojową oraz że niektóre państwa dokonują cięć w budżetach przeznaczonych na pomoc rozwojową;
  9. odnotowuje ustanowienie kryzysowego funduszu powierniczego na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i wysiedleń w Afryce (zwany dalej „funduszem powierniczym”) obejmującego zapewnienie 1,8 mld EUR z funduszy UE oraz 81 mln EUR pochodzących z państw europejskich; nalega, aby zasoby w ramach tego funduszu zostały przeznaczone na wspieranie stosownych projektów pomocowych, zwłaszcza tych koncentrujących się na wspieraniu i promowaniu osób najbardziej zagrożonych, takich jak kobiety i dzieci, oraz aby w ramach współpracy na rzecz rozwoju przestrzegano zasad skuteczności pomocy, w tym zasady samoodpowiedzialności i dostosowania się do priorytetów określonych przez beneficjentów, a nie do priorytetów darczyńców; podkreśla, że fundusz powierniczy nie powinien być wykorzystywany na potrzeby współpracy w zakresie zarządzania granicami i organizowania powrotów; odnotowuje, że niektóre państwa członkowskie UE podjęły decyzję o wniesieniu znaczącego wkładu do tego funduszu, podczas gdy wkłady innych państw były bardzo ograniczone; wzywa Komisję do pełnego zapewnienia rozliczalności politycznej i przejrzystości finansowej funduszu powierniczego;

10. przypomina, że prawo do opuszczenia jakiegokolwiek kraju, w tym kraju ojczystego, jest zapisane w art. 13 Powszechnej deklaracji praw człowieka ONZ; podkreśla, że mimo iż jest to swoboda i prawo podstawowe, do korzystania z których uprawniony powinien być każdy obywatel, jedynie mieszkańcy półkuli północnej i najzamożniejsi obywatele półkuli południowej są w stanie obecnie korzystać z tego prawa;
11. apeluje o skonsolidowanie stałego mechanizmu przesiedleń oraz wzywa państwa członkowskie do udostępnienia – w trybie pilnym – liczby miejsc przeznaczonych do osiedlenia proporcjonalnej do skali obecnej katastrofy humanitarnej; apeluje o znaczące zwiększenie unijnego finansowania na potrzeby organizacji przyjmowania osób ubiegających się o azyl i uchodźców; podkreśla, że należy nadać priorytetowe znaczenie integrowaniu migrantów, w szczególności w obszarach edukacji, zatrudnienia, zakwaterowania, zdrowia i zabezpieczenia społecznego w celu zagwarantowania równych praw wszystkim obywatelom;
12. podkreśla znaczenie przestrzegania międzynarodowych zobowiązań w zakresie przyjmowania uchodźców i ochrony ich praw; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście zdecydowaną postawę, którą wykazała się Komisja Europejska, wszczynając liczne postępowania o naruszenie przepisów;
13. domaga się szybkiej i pełnej transpozycji oraz skutecznego wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie, aby zapewnić wspólne europejskie standardy jako minimum, w tym warunki przyjmowania osób ubiegających się o azyl i poszanowanie praw podstawowych, jak przewidują obowiązujące przepisy;
14. potępia wszystkie przypadki naruszeń praw człowieka w państwach członkowskich UE negatywnie wpływających na warunki życia i godność migrantów i uchodźców; przypomina, że prawa wszystkich ludzi muszą być przestrzegane zgodnie z prawem międzynarodowym i prawodawstwem UE; wzywa państwa członkowskie UE do przestrzegania zasady *non-refoulement* oraz do natychmiastowego zaniechania wszelkich niewłaściwych praktyk i przedłużonego okresu zatrzymania; apeluje o poprawę warunków życia w obozach dla uchodźców i zwiększenie ich przepustowości; ponownie zdecydowanie stwierdza, że prawa człowieka muszą być przestrzegane w każdym czasie oraz że należy zwrócić szczególną uwagę na najbardziej zagrożone osoby, takie jak nieletni pozbawieni opieki, osoby starsze i samotne kobiety; odrzuca wszelkie usiłowanie powiązania pomocy rozwojowej ze współpracą w dziedzinie polityki powrotowej lub współpracy w zakresie zarządzania granicami;
15. uważa, że naruszanie praw człowieka i problemy, z którymi borykają się kobiety i dziewczęta będące migrantkami i uchodźcami podczas procesu migracyjnego, oraz wpływ tego procesu na wzmocnienie pozycji kobiet i prawa człowieka, stanowią kwestie o istotnym znaczeniu; podkreśla, że w polityce dotyczącej kryzysu migracyjnego i związanego z uchodźcami należy uwzględnić wyraźną perspektywę płci oraz że należy udostępnić wszystkie usługi, w tym usługi z zakresu zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego; apeluje w szczególności o wyeliminowanie w kontekście migracji dyskryminacji ze względu na płeć i przemocy na tle płciowym;
16. podkreśla potrzebę wzmocnienia istniejących mechanizmów nieustannej ochrony dzieci przed nadużyciami i wykorzystaniem, w tym poprzez świadczenie kluczowych usług, takich jak opieka medyczna, wsparcie psychologiczne, wysokiej jakości kształcenie i konkretne środki służące ich postępującej integracji w poszczególnych państwach członkowskich; apeluje o zwrócenie szczególnej uwagi na potrzeby rozdzielonych rodzin i ich odseparowanych członków, co ułatwi ponowne łączenie rodzin;
17. uważa, że istotne znaczenie mają kwestie i problemy, z którymi borykają się kobiety, dzieci i grupy szczególnie wrażliwe (takie jak osoby starsze, osoby o specjalnych potrzebach, osoby niepełnosprawne, osoby LGBTI, mniejszości i inne) podczas procesu migracyjnego w UE oraz ich wpływ na upodmiotowienie tych osób i prawa człowieka; podkreśla kluczowe znaczenie integracyjnego wymiaru strategii politycznych w zakresie migracji, uwzględniającego konkretne cechy każdej szczególnie wrażliwej grupy i apeluje o dołączenie takiej perspektywy do wszystkich strategii politycznych dotyczących migrantów;
18. wyraża ubolewanie z powodu tendencji do priorytetowego traktowania walki z „nielegalną migracją” przy jednoczesnym niezwracaniu wystarczającej uwagi na legalne szlaki dla osób przemieszczających się i migrujących poprzez czerpanie wzajemnych korzyści z migracji cyrkulacyjnej; apeluje o lepsze ramy prawne dla legalnej migracji i mobilności – uwzględniające zjawiska migracji cyrkulacyjnej i czasowej – oraz o lepsze informacje, ochronę i szkolenie przed wyjazdem, a także o ustanowienie kolejnych bezpiecznych i legalnych kanałów migracyjnych oraz korytarzy humanitarnych poprzez wydawanie większej liczby wiz, w szczególności wiz humanitarnych, migrantom pochodzącym z krajów nękanych konfliktami lub kryzysami humanitarnymi oraz poprzez ułatwianie łączenia rodzin i tworzenie kanałów legalnej migracji dla pracowników; wzywa UE do umożliwienia składania wniosków azylowych spoza jej terytorium, a tym samym do wspierania bezpiecznego i legalnego wjazdu do UE;

19. apeluje o wspólne konkretne działania koncentrujące się na usprawnieniu walki z przemytem ludzi i handlem ludźmi; podkreśla, że działania te powinny obejmować budowanie potencjału instytucjonalnego i administracyjnego, usprawnienie ram regulacyjnych oraz wspólne środki operacyjne powiązane z analizą ryzyka i wymianą informacji; przypomina, że przemyt kończy się dotarciem migrantów do miejsca docelowego, a handel ludźmi polega na nieustannym wykorzystywaniu i kontrolowaniu ofiar;
20. przypomina, że państwa członkowskie UE i państwa AKP powinny zastosować surowe sankcje karne za handel ludźmi i przemyt ludzi, a także wobec osób lub grup wykorzystujących migrantów znajdujących się w niekorzystnym położeniu w UE; podkreśla potrzebę kampanii informacyjnych o dużym zasięgu mających na celu podniesienie świadomości na temat rodzajów zagrożeń, przed którymi stają osoby powierzające swoje życie w ręce przemytników lub będące ofiarami handlu ludźmi; zdecydowanie potępia działalność siatek przestępczych, które organizują handel ludźmi i przemyt ludzi, całkowicie lekceważąc ludzkie życie, oraz apeluje o podjęcie w trybie pilnym działań zmierzających do wyeliminowania takich siatek; w związku z tym popiera zalecenia Rady Ministrów AKP-UE z czerwca 2015 r.;
21. apeluje o lepszą transgraniczną współpracę policyjną i wymianę informacji wywiadowczych, co pomoże w zwalczaniu działań zorganizowanych grup przestępczych;
22. wzywa państwa członkowskie do wniesienia większego wkładu do istniejących programów przesiedleń i wspierania integracji długoterminowych uchodźców i przesiedleńców w społecznościach przyjmujących, zwłaszcza w przypadku tych państw członkowskich UE, które dotychczas nie wniosły żadnego wkładu; wzywa UE do zwiększenia swojego wsparcia;
23. wzywa państwa członkowskie do wykonania decyzji Rady dotyczących relokacji na ich terytorium 160 000 osób, które bezdyskusyjnie potrzebują ochrony międzynarodowej;
24. podkreśla, że wszelkie próby ze strony państw członkowskich do „wypychania” migrantów, którym nie dano możliwości złożenia wniosków o udzielenie azylu, stoją w sprzeczności z prawem unijnym i międzynarodowym; zwraca uwagę, że wydalenia zbiorowe, które nie uwzględniają indywidualnych okoliczności poszczególnych osób, stanowią naruszenie prawa międzynarodowego;
25. przypomina, że powrót migrantów powinien być przeprowadzany bezpiecznie, w miarę możliwości dobrowolnie i wyłącznie po odpowiednim indywidualnym zbadaniu ich wniosku z pełnym poszanowaniem praw podstawowych i proceduralnych zawracanych migrantów;
26. przypomina, że wywóz broni i ograniczone wysiłki na rzecz walki z nielegalnymi przepływami finansowymi pochodzącymi z krajów rozwijających się mają negatywne skutki dla rozwoju gospodarczo-społecznego, a także na pokój, bezpieczeństwo i prawa człowieka w krajach rozwijających się, a tym samym przyczyniają się do niestabilności i przepływów migracyjnych; nalega również, aby zasadnicze znaczenie miała spójność polityki na rzecz rozwoju, zwłaszcza podczas kształtowania unijnych polityk w dziedzinie handlu, rybołówstwa i rolnictwa, w celu zapobiegania wspomnianym skutkom;
27. wzywa UE i jej państwa członkowskie oraz państwa AKP do dokonania przeglądu własnych rozporządzeń dotyczących handlu bronią zgodnie z zasadami spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do wzmocnienia środków mających na celu zwalczanie szarej strefy i nielegalnego handlu bronią;
28. apeluje, aby kwestia uchodźców klimatycznych została rozwiązana poprzez rozszerzenie zakresu stosowania obowiązujących instrumentów prawnych lub zasad, które umożliwiłyby wprowadzenie spójnego i wiążącego rozwiązania; wzywa w tym kontekście UE do zapewnienia obiecanych w przeszłości funduszy na finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu w celu realizacji wspólnego celu dotyczącego uruchomienia tego finansowania jako elementu dodatkowego w stosunku do tradycyjnej pomocy rozwojowej ukierunkowanej na eliminację ubóstwa;
29. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, Wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich UE, państwom członkowskim i instytucjom Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych, przewodniczącemu Parlamentu Panafrykańskiego, rządowi i parlamentom państw Bliskiego Wschodu i państw objętych europejską polityką sąsiedztwa, a także Sekretarzowi Generalnemu Unii dla Śródziemnomorza.

REZOLUCJA ⁽¹⁾
w sprawie sytuacji po wyborach w Burundi

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Brukseli (Belgia) w dniach 7–9 grudnia 2015 r.,
  - uwzględniając art. 18 ust. 2 Regulaminu,
  - uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
  - uwzględniając Porozumienie z Aruszy w sprawie pokoju i pojednania w Burundi z dnia 28 sierpnia 2000 r.,
  - uwzględniając konstytucję Burundi, w szczególności jej art. 96,
  - uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów (ACDEG),
  - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
  - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2248 (2015) z dnia 12 listopada 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie Burundi, które w dniu 12 listopada 2015 r. wydali zastępca Sekretarza Generalnego ONZ Jan Eliasson, przewodnicząca Unii Afrykańskiej Nkosazana Dlamini-Zuma oraz wysoka przedstawiciel UE i wiceprzewodnicząca Komisji Federica Mogherini,
  - uwzględniając decyzje Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej (UA) z dnia 13 czerwca, 17 października i 13 listopada 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
  - uwzględniając oświadczenia Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej z dnia 31 maja i 6 lipca 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
  - uwzględniając oświadczenie współprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 17 czerwca 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WPZiB) 2015/1755 z dnia 1 października 2015 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Burundi,
  - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 marca, 18 maja, 22 czerwca i 16 listopada 2015 r. w sprawie Burundi,
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
  - uwzględniając decyzję UE z dnia 26 października 2015 r. dotyczącą wniosku o rozpoczęcie konsultacji z władzami Burundi na mocy art. 96 umowy z Kotonu,
  - uwzględniając przyjęte w dniu 8 grudnia 2015 r. konkluzje Rady Unii Europejskiej w sprawie konsultacji UE-Republika Burundi na mocy art. 96 umowy z Kotonu,
- A. mając na uwadze, że art. 96 konstytucji Burundi i art. 7 ust. 3 protokołu II do Porozumienia z Aruszy w sprawie pokoju i pojednania w Burundi stanowią, że prezydent Burundi jest wybierany w powszechnych wyborach bezpośrednich na pięcioletnią kadencję, która może być odnowiona tylko raz;
- B. mając na uwadze, że w Burundi w dniu 29 czerwca 2015 r. odbyły się wybory parlamentarne i lokalne, a w dniu 21 lipca 2015 r. odbyły się tam wybory prezydenckie; mając na uwadze, że obserwatorzy z ramienia społeczności międzynarodowej uznali, że żaden z tych procesów wyborczych nie był przejrzysty, powszechny, wolny ani wiarygodny; mając na uwadze, że z tego powodu UA nie wysłała obserwatorów do śledzenia wyborów, UE zawiesiła swoją misję wyborczą w Burundi, a duża część burundzkiej opozycji zdecydowała się zbojkotować te wybory;

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 9 grudnia 2015 r. w Brukseli (Belgia).

- C. mając na uwadze, że ubieganie się przez prezydenta Nkurunziza o kolejną kadencję, która jest przez społeczność międzynarodową i część opozycji w Burundi uważana za trzecią z kolei kadencję, oraz wybory w dniu 21 lipca 2015 r. pogrążyły kraj w najgłębszym kryzysie politycznym od czasu zakończenia wojny domowej;
- D. mając na uwadze, że rząd Burundi nie uwzględnił w pełni decyzji i zaleceń UA oraz Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej przyjętych odpowiednio w dniu 13 czerwca 2015 r. i 6 lipca 2015 r., mimo że ich pełne wdrożenie umożliwiłoby przeprowadzenie wiarygodnych i powszechnych wyborów;
- E. mając na uwadze, że według Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka i innych organizacji broniących praw człowieka w kraju tym miały miejsce politycznie umotywowane naruszenia praw człowieka, łamanie praw człowieka i akty przemocy zarówno przed wyborami, jak i po nich, których celem byli działacze opozycji, obrońcy praw człowieka, a w szczególności dziennikarze, w tym Pierre Claver Mbonimpa; mając na uwadze, że istnieje powszechne przekonanie, iż są one w znacznej mierze, chociaż nie wyłącznie, związane z instytucjami państwowymi; mając na uwadze, że główna odpowiedzialność za zapewnienie bezpieczeństwa w Burundi i ochronę ludności kraju, w zgodzie z zasadami praworządności, prawami człowieka i międzynarodowym prawem humanitarnym, spoczywa na rządzie Burundi;
- F. mając na uwadze, że w wyniku pogarszającej się sytuacji politycznej w Burundi ponad 200 000 ludzi zostało przesiedlonych wewnątrz lub szukało schronienia w sąsiednich krajach; mając na uwadze, że w lipcu 2015 r. UE zwiększyła pomoc humanitarną i zmobilizowała dodatkowe 4,5 miliona EUR w formie pomocy dla przesiedlonej ludności;
- G. mając na uwadze, że na podstawie art. 96 umowy z Kotonu w dniu 26 października 2015 r. UE wniosła o podjęcie konsultacji w sprawie zbadania nieprzestrzegania istotnych elementów umowy, w szczególności praw człowieka, zasad demokratycznych i praworządności; mając na uwadze, że konsultacje te rozpoczęły się dnia 8 grudnia 2015 r.;
- H. mając na uwadze, że impas polityczny w Burundi charakteryzujący się brakiem dialogu między burundzkimi zainteresowanymi stronami, a także wynikająca z tego pogarszająca się sytuacja bezpieczeństwa i sytuacja gospodarcza niosą poważne konsekwencje dla mieszkańców i stanowią poważne zagrożenie dla stabilności regionu;
- I. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa odgrywa znaczącą rolę jako gwarant porozumienia z Aruszy; mając na uwadze, że żadne regionalne ani subregionalne wysiłki podejmowane w celu zażegnania kryzysu i przywrócenia dialogu między wszystkimi siłami politycznymi nie przyniosły dotychczas wystarczających pozytywnych rezultatów;
- J. mając na uwadze, że w dniu 1 sierpnia 2015 r. w Addis Abebie zgromadziła się opozycja polityczna i społeczeństwo obywatelskie, aby utworzyć Radę Narodową ds. przestrzegania porozumienia z Aruszy i praworządności;
- K. mając na uwadze, że w dniu 23 września 2015 r. prezydent podpisał dekret ustanawiający komisję narodową ds. dialogu wewnątrzburundyjskiego, co pozwoli na prowadzenie negocjacji przez okres sześciu miesięcy; mając na uwadze, że znacząca część społeczeństwa obywatelskiego wykazywała daleko idący sceptycyzm w odniesieniu do ewentualnych osiągnięć tej komisji;
- L. mając na uwadze, że UA, UE i Stany Zjednoczone zamroziły aktywa i nałożyły zakaz podróży na przywódców rządu i opozycji, których działania i oświadczenia przyczyniają się do istnienia przemocy oraz stanowią przeszkodę w dochodzeniu do politycznego rozwiązania kryzysu w Burundi;
- M. mając na uwadze, że Rada Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w dniu 17 października 2015 r. wniosowała o sfinalizowanie planowania ewentualnościowego w celu rozmieszczenia w Burundi, gdyby wymagała tego sytuacja, misji pod dowództwem sił afrykańskich mającej na celu zapobieżenie przemocy w kraju, a także wyraziła zgodę na zainicjowanie dokładnego dochodzenia w zakresie naruszeń praw człowieka i innych nadużyć dokonywanych przeciwko ludności cywilnej w Burundi;
- N. mając na uwadze, że w dniu 30 listopada 2015 r. Sekretarz Generalny ONZ Ban Ki Moon przedstawił Radzie Bezpieczeństwa trzy propozycje, zalecając weryfikację mandatu dla obecności Narodów Zjednoczonych w Burundi na podstawie rozwoju sytuacji; mając na uwadze, że propozycje te obejmują możliwość wysłania misji pokojowej, jeżeli sytuacja będzie tego wymagała;
- O. mając na uwadze, że UA i inne podmioty międzynarodowe wielokrotnie wzywały do szczerego i powszechnego dialogu z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, opartego na przestrzeganiu porozumienia z Aruszy i konstytucji Burundi, by znaleźć kompromisowe rozwiązanie konfliktu w Burundi; mając na uwadze, że UE i ONZ popierają ten apel;
- P. mając na uwadze, że kontynuowane są wysiłki w ramach mediacji, przy pełnym wsparciu ze strony UA, UE i ONZ, których celem jest promowanie dialogu wewnątrzburundyjskiego, co pomoże znaleźć kompromisowe i pokojowe rozwiązanie kryzysu w Burundi;

- Q. mając na uwadze, że UE wnosi istotny wkład w roczny budżet Burundi, którego blisko połowa pochodzi z pomocy międzynarodowej, i że ostatnio przyznała Burundi 432 mln EUR w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju na lata 2014–2020;
- R. mając na uwadze, że w drodze dekretu 530/1597 władze Burundi zawiesiły działalność dziesięciu organizacji praw człowieka, a mianowicie ACAT-Burundi, APRODH, AMINA, FOCODE, FORSC, Fontaine-ISOKO, Maison Shalon, PARCEM, RCP i SPPDF, a także zablokowały ich rachunki bankowe;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie poważną sytuacją bezpieczeństwa i sytuacją polityczną w Burundi, jak również gwałtownie pogarszającą się sytuacją humanitarną i konsekwencjami, jakie może to mieć dla bezpieczeństwa i stabilności w całym subregionie;
  2. potępia ostatnie gwałtowne ataki i rosnącą liczbę przypadków naruszania i łamania praw człowieka, w tym zabójstw, egzekucji pozasądowych, naruszania integralności cielesnej osób, aktów tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania, arbitralnych aresztowań i nielegalnych zatrzymań, jak również naruszeń wolności prasy i słowa oraz powszechnej bezkarności;
  3. wzywa do niezwłocznego zaprzestania stosowania przemocy, naruszania praw człowieka i politycznego zastraszania oponentów oraz do niezwłocznego rozbrowienia ugrupowań zbrojnych sprzymierzonych z partiami politycznymi, aby zachować ścisłą zgodność z prawem międzynarodowym i prawami człowieka;
  4. w szczególności wskazuje na obecność wielu młodych osób w ugrupowaniach zbrojnych działających w Burundi i wzywa społeczność międzynarodową do zwrócenia szczególnej uwagi na ich reintegrację i promowanie ich udziału w pokojowym procesie politycznym;
  5. wzywa wszystkie strony w Burundi do powstrzymania się od działań, które zagrażałyby pokojowi i bezpieczeństwu w kraju; zdecydowanie potępia wszystkie publiczne oświadczenia mające na celu podburzanie do przemocy lub nienawiści wobec różnych grup społeczeństwa w Burundi, które mogą potencjalnie pogorszyć obecne napięcia, a także wzywa wszystkie zainteresowane podmioty do powstrzymania się od takich oświadczeń;
  6. przypomina władzom Burundi, że mają obowiązek zapewnić bezpieczeństwo na terytorium kraju i zagwarantować przestrzeganie praw człowieka, praw cywilnych i politycznych oraz podstawowych wolności, o których mowa w konstytucji Burundi, Afrykańskiej karcie praw człowieka i ludów oraz w innych międzynarodowych i regionalnych instrumentach dotyczących praw człowieka;
  7. przypomina w tym kontekście, że partnerstwo UE z Burundi reguluje umowa z Kotonu i że obie strony zobowiązane są do przestrzegania i wykonywania postanowień umowy, w szczególności do poszanowania praw człowieka; w szczególności przypomina, że art. 96 umowy z Kotonu przewiduje możliwość wszczęcia procedur konsultacji w sprawach dotyczących nieprzestrzegania praw człowieka, zasad demokracji i praworządności oraz w tym zakresie z zadowoleniem przyjmuje decyzję UE o wnioskowaniu podjęcia konsultacji, jak przewidziano w tym artykule;
  8. apeluje, by wszystkie strony tworzyły warunki niezbędne do odbudowy zaufania i wspierania jedności narodowej, oraz wzywa do niezwłocznego ponownego podjęcia pluralistycznego i przejrzystego dialogu krajowego, obejmującego rząd, partie opozycyjne i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego;
  9. podkreśla, że taki dialog, którego celem jest osiągnięcie trwałego pokoju, bezpieczeństwa i stabilności oraz przywrócenie demokracji i praworządności w interesie obywateli Burundi, powinien opierać się na Porozumieniu z Aruszy i na konstytucji Burundi;
  10. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane w zakresie mediacji pod przewodnictwem Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej przy wsparciu ze strony UA i ONZ, mające na celu ułatwienie dialogu między zainteresowanymi stronami w Burundi; wzywa Wiceprzewodniczącą Komisji/Wysoką Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, by także wsparła te wysiłki mediacyjne; nalega, by rząd Burundi i inne zainteresowane strony w pełni współpracowały z mediatorem;
  11. wyraża poważne obawy dotyczące liczby ofiar i przypadków poważnych naruszeń praw człowieka zgłaszanych od początku kryzysu; nalega, by odpowiednie władze niezwłocznie podjęły dokładne dochodzenie w sprawie okoliczności i motywów tych zbrodni oraz zagwarantowały, że podmioty odpowiedzialne zostaną pociągnięte do odpowiedzialności; przypomina, że podmioty odpowiedzialne za naruszanie lub łamanie praw człowieka nie mogą pozostać bezkarne; przypomina, że Międzynarodowy Trybunał Karny ma możliwość podejmowania działań w takich sprawach;

12. wzywa rząd Burundi do jak najszybszego zniesienia zawieszenia działalności dziesięciu organizacji praw człowieka oraz do niezwłocznego odblokowania ich kont bankowych, by organizacje te mogły prowadzić działalność w sposób nieograniczony;
  13. z zadowoleniem przyjmuje rozmieszczanie przez UA obserwatorów nadzorujących przestrzeganie praw człowieka i ekspertów ds. monitorowania sytuacji w dziedzinie praw człowieka oraz podkreśla wagę współpracy z nimi w celu ułatwienia realizacji ich mandatu;
  14. z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie przez UE ukierunkowanych sankcji, spójne z podjętą przez UA decyzją o nałożeniu ukierunkowanych sankcji, w tym zakazu podróżowania i zamrożenia aktywów Burundyjczyków, których działania i oświadczenia przyczyniają się do utrwalenia przemocy i utrudniają dążenie do politycznego rozwiązania kryzysu;
  15. zachęca UE i jej państwa członkowskie – w związku z wynikiem procedury konsultacji przeprowadzonej na podstawie art. 96 umowy z Kotonu – do ukierunkowania na nowo udzielanej przez nie pomocy w celu wzmocnienia społeczeństwa obywatelskiego;
  16. wyraża głębokie zaniepokojenie ciągłą migracją uchodźców z Burundi do krajów sąsiadujących; przypomina o swoim wsparciu dla wszystkich organizacji humanitarnych działających na miejscu oraz dla sąsiadujących krajów przyjmujących; apeluje do społeczności międzynarodowej i organizacji humanitarnych o kontynuowanie świadczenia pomocy przesiedleńcom i uchodźcom uciekającym przed konfliktem; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE w zwiększenie wsparcia finansowego i pomocy humanitarnej w celu zaspokajania pilnych potrzeb tych ludzi;
  17. wzywa UA, ONZ i UE do poważnego rozważenia regionalnego wymiaru oraz zapobieżenia dalszej destabilizacji regionu, w szczególności poprzez utrzymywanie stałego politycznego dialogu między krajami regionu; w tym kontekście wzywa UA do rozważenia rozmieszczenia misji pokojowej pod dowództwem sił afrykańskich, gdyby sytuacja bezpieczeństwa i sytuacja w zakresie praw człowieka w Burundi uległy dalszemu pogorszeniu;
  18. zobowiązuje swoich współpracowników do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Burundi, Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Wspólnocie Wschodnioafrykańskiej i rządowi jej państw członkowskich, Wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, instytucjom Unii Afrykańskiej i Sekretarzowi Generalnemu ONZ.
-